

Da li je **Dorian Gray** bio autobiografski?

KAKO LONDON PROPADA

Lyndon H. LaRouche mlađi

17. veljače 2009.

Ruski 'drugorazredni' ministar Kudrin vratio se u Moskvu nakon razgovora u Londonu, nudeći plan kojeg London protura, skovan s namjerom da ustvari potopi Sjedinjene Države a i Rusiju. Zadnjih godina takva politika bila je nastrani način razmišljanja kojeg je promicala kako se nekima čini naizgled mala skupina londonskih poklonika u Njemačkoj znani pod nazivom Solon. Staviti tu skupinu i ministra Kudrina u mirovinu, ne bi očigledno bio nikakav gubitak koji bi škodio civilizaciji. No Rusija mora igrati nužnu ulogu, zajedno s SADom, Kinom i Indijom, i drugima u programu globalnog oporavka u korist čovječanstva općenito, program koji je odjek protu-Keynesove, Bretton Woodske politike američkog Predsjednika Franklina Roosevelta. Taj program je nastojanje koje se mora uskoro pokrenuti, iz SADA. Poanta spominjanja čudne slučajnosti Kudrina i stava sićušne skupine Solon na ovom mjestu leži u tome što bi ih posljedice njihove namjeravane uloge odvele, također, u pakao koji će navući na sebe. Oscar Wilde bi se žalosno podsmjehnuo.

Predgovor

OPOMENIO SAM IH

Problem leži u ponašanju, po svemu sudeći, svih sadašnjih vodećih vlada i praktički svih takozvanih ekonomista svijeta, koji su bili neuspješni u sučeljavanju s najbitnijim vidovima stvarnosti ovog što danas predstavlja ubrzavajući nasrt krize propasti svih svjetskih gospodarstava. Čovjek bi mogao pomisliti da bi ta okrutna činjenica mogla izazvati općenitu provalu otpora protiv sadašnjeg sustava kod ljudi tih država. Na površini izgleda da bi najvjerojatnije od neposrednih opasnosti za čovječanstvo u ovoj krizi, bilo najnovije opće usmjerenje prema ranom širenju krajnje surovih vlada poput fašističkih među vladajućim ustanovama ne samo u Britaniji, već među

većinom država uključujući i vodstvo Kongresa u SADu, i zapadne i srednje Europe. Ironija je da je, vjerojatno, dobra vijest usred svega ovog to, kao što ću ukazati ovim izvješćem, što nema graničnog vremenskog razdoblja raspoloživog za bilo kakav razvoj osim ispravke, koju sam naznačio i koja se mora ustaliti (konsolidirati) u vrlo kratkom, preostalome roku između već stečajnih prilika gotovo svih vodećih nacija svijeta s jedne strane, ili s druge strane pristati na samozadano posrtanje Britanskog carstva u planetarni mračni vijek, propast globalnih razmjera i [pristanak] na okolnosti gorih od europskog zloglasnog „Novog mračnog vijeka“ u 14. stoljeću. To znači da je odsudna činjenica sadašnjih okolnosti globalna kriza, koja je izbila, upravo kao što sam prognozirao u svojoj internetskoj emisiji 25. srpnja 2007., i koja nije „recesija“, niti tek „depresija“. Proživljavamo ustvari tekući nasrt, samozadane, opće, fizičke krize propasti u svakom dijelu ovog čitavog planeta, bez iznimke. Po sadašnjim usmjerenjima politike, ne postoji ni jedan djelić svijeta koji bi se mogao oporaviti, u ovom našem sadašnjem vremenu, od sadašnjeg nasrta opće krize propasti. Planet bi se moglo spasiti iz ove krize no samo mjerama koje bi sadržavale posljedice 'ozdravljenja' od ove Liberalne zaraze monetarizma, koja sad ubija sve nacije planeta. Svako drugo viđenje sadašnjih okolnosti u bilo kojem dijelu planeta bilo bi pokušaj utješiti se zabludom.

No postoji lijek. Nužni lijekovi sadrže iskorjenjivanje postojanja samog anglo-holandskog liberalnog monetarnog sustava. Samo ako se unište svi postojeći monetarni sustavi među vodećim državama zamjenom s vrstom kreditnog sustava na osnovu čvrstih valutnih tečajeva, svojstvenog Američkom saveznom ustavu, postojat će mogućnost nastavka civilizacijskog života na ovom planetu, a već se nalazimo u stisku ubrzavajućeg klizanja u sadašnju bujicu poniranja u planetarni novi mračni vijek.

IMF

*Britanski Premijer
Gordon Brown*

EIRNS/Stuart Lewis

*Britanski agent
George Šoroš*

www.kremlin.ru

*Ruski "drugorazredni"
Ministar Aleksej Kudrin*

Stoga, sadašnje ponašanje većine postojećih vlada treba se usporediti s vozačem koji ubrzava vozeći niz strmi brijeg i ulijeće u križanje neznajući da su kočnice vozila već prestale funkcionirati. On, kao i većina sadašnjih ustanovljenih vlada, siguran je da će moći kontrolirati prilike, i vjerojatno ne bi nikad saznao da nije u tome uspio.

Da bismo shvatili ove odsudne, sadašnje okolnosti cjelokupnog planeta, moramo

početi pripremnim korakom sljedeći povijest uspona fašizma u europskoj povijesti pred 86 godina, u Italiji.¹ Ipak, današnja opasnost uvelike nadilazi fašizam, s posljedicama koje bi potencijalno bile mnogo, mnogo gore. Sada, više od godine i pol nakon moje prognoze 25. srpnja 2007., ta opća propast cjelokupnog planeta, protiv koje sam tada

¹ "Marš na Rim", 24. listopada 1922. Ja sam se rodio 46 dana ranije.

upozoravao, naglo je nastupila, dok su najvrhunjske budale ovog planeta razdirale ovo svjetsko gospodarstvo svojim hiperinflacijskim ludostima „spašavanja“ i „stimuliranja“ i to uvijek fanatički, kao da su oni sami Rumpelstiltskini iz bajke.

Bila bi pogrješka predlagati da ne postoji određeni moćni sastojak namjeravanog nagona ka fašizmu u sadašnjim političkim usmjerenjima vodećih država, obuhvaćajući i britanski sustav u Europi, ili lakrdije posljednjih mjeseci vlade Predsjednika Georgea W. Busha unutar SADA. Ta usmjerenja su već očigledna, **a moja kvalificirana tvrdnja ovdje je da je sustavu već sad dosuđen raspad prije nego što bi se fašistički sustav imao vremena ustaliti u obliku koji je imao u Europi u vremenu između takozvana dva „Svjetska rata“ prošlog stoljeća.**

Odsudna tvrdnja o postojećoj krizi je ta da je ova kriza nešto čak mnogo gore nego val usmjerenja prema fašističkim državama koji se, mora se priznati, sad valja. Udara nas opasnost opće u biti neposredne planetarne krize propasti, mnogo gore čak i od europske krize sredinom i krajem 14. stoljeća. Tresnut će nas sada, stižući vrlo brzo ubrzanom tempom. **Već sad ne ma mogućnosti gospodarskog oporavka postojećih nacionalnih financijskih sustava u sadašnjem obliku, ikad više.**

Problem sinarhizma

Unatoč toga ostaje činjenica da, u svakom pogledu, kad se činjenica propasti stavi, hipotetski, na jednu stranu, sadašnje usmjerenje u nacionalnim i međunarodnim poslovima pokazuje sve glavne gospodarske i srodne simptome oblika nasrta koji je postao poznat pod imenom fašizam u Italiji u 1920.-im, a što je doživjelo svoj razvoj u 19. stoljeću u Francuskoj pod imenom „sinarhistički“ pokret. Bio je to sinarhistički pokret koji je nastao krajem 1860.-ih i početkom 1870.-ih.² Taj oblik sinarhizma, prepoznat kao „fašizam“, bio je izvorno

² Treba naglasiti da je to bio dio promjene britanske imperijalne politike do koje je došlo zbog reakcije na pobjedu Predsjednika Abrahama Lincolna nad marionetama britanskog lorda Palmerstona znanih kao Konfederacija i meksički Maximillian, i zbog smrti tog britanskog strateškog velemajestora. Lincolnova pobjeda dovela je do promjene britanske strateške perspektive, globalno.

uveden, kasnije, kao etiketa za oblik sinarhizma kojeg je Volpi di Misurata, britanski čovjek i mletački financijer, veteran londonske operacije „Mlada Turska“ doveo u Italiju početkom 1920.-ih. Odabir zaštitnog znaka „fašizam“ kao ime sinarhističkog plana u Italiji 1922.g. uzet je u nakani predstavljanja razvidne privlačnosti sjećanja na legendarne rimske imperijalne legije. Sa svoje strane, nacizam je bio namjerni wagnerovski 'brand' koje je ponuđeno da bi dovelo takozvani fašistički model sinhronizma iz Italije u Njemačku i isto tako natrag u okupaciju Francuske. Ta francuska vlada doista je bila sinarhistička formacija koja je sredila pobjedu Wermachta nad tehnički relativno nadmoćnijom vojnom silom francuske nacije. Važno je raspoznati simptome fašizma, na koje bi Prescott Bush bio ponosan, u slučaju kao što je ustoličenje 2001. g. njegovog više nego budalastog unuka, Predsjednika Georgea W. Busha mlađeg.

Važnost isticanja ovog Bushevog nasljeđa leži u našem podsjećanju da je nakon sloma američke burze 1929.g. 1929. upravo taj fašizam iz 1920.-ih prijetio preuzimanjem Sjedinjenih Država. Fašizam bi ovlada SADom tada da nije došlo do izbora i ustoličenja Predsjednika Franklina Roosevelta. Desničarski, proturooseveltovski pokret vođen interesima Wall Street financijera tijekom 1930.-ih imao je nakanu dovesto do fašističkog preuzimanja vlade SADA, čak i namjeravanim vojnim zauzimanjem vlasti od strane interesa Wall Street-a. Isto usmjerenje prema fašizmu jasno je nedavno izrazila (tajni) sporazum Predsjednika Georgea H.W. Busha s britanskom premijerkom Margaret Thatcher glede ujedinjenja Njemačke. Mora se raspoznati u nedavna dva uzastopna predsjednička mandata Georgea Busha mlađeg, da je Bushev impuls prema stvaranju novog fašističkog sustava ustrajao, unutar SADA i drugdje još i danas, te je politika nedavnog „spašavanja“ i „stimuliranja“, kao ona Busheve vlade i često majmunskih lakrdija američkog demokratskog zastupnika Barneyja Franka tipičan primjer takvog usmjerenja.

Važno je prizvati u sjećanje da je u razdoblju 1920.-ih i 1930.-ih fašizam postao djelujuća sila unutar samog Londona, čak i u redovima monarhije. To je obuhvaćalo službenu britansku fašističku ulogu kao nusprodukt Fabijanskog društva H.G. Wellsa i njegova

Adolf Hitler pozdravlja vojvodu od Windsora, kasnijeg kralja Edwarda VIII i njegovu ženu Wallis Simpson, studeni 1937. Edward je vladao samo jednu godinu prije abdikacije 1936.g. Albert Speer je kasnije citirao Hitlera: „Da je ostao, sve bi bilo drukčije. Njegova abdikacije bila je velik gubitak za nas.“

soja, a također ju je, ogoljenu, izrazio John Meynard Keynes u svojoj priznatoj izjavi nakane 1937.g. Obrascu 1930.-ih prethodila su nastojanja koja je također London uveo u SAD kroz Wall Street i srodne krugove, a Wall Street i ti krugovi, glavni protivnici Franklina Roosevelta, poticali su simpatije prema Mussoliniju i Hitleru tijekom 1920.-ih i 1930.-ih. Nije bilo iznenađujuće kad se taj obrazac nastavio kroz čitave 1930.-te sve do trenutka kad se Italija pridružila „Blitzkrieg“-u u Francuskoj. Taj je moment Winston Churchill Britanije vješto iskoristio i napustio svog talijanskog ljubimca, fašističkog diktatora Benita Mussolinija.

Danas moramo raspoznati sadašnji utjecaj istog sinarhističkog usmjerenja američkih krugova povezanih s krugovima vjernih sljedbenika tradicije Predsjednika Theodora Roosevelta i Woodrow Wilsona. Ta dva Predsjednika bili su proizvod drugog koljena pokušaja Konfederacije kojim su upravljali Britanci da bi uništili SAD, te su to u povijesnom smislu, izdajice vrste koju se može okvalificirati kao kasniji pristaše iste sinarhističke tradicije, kako su je izražavali talijanski i njemački simpatizeri Mussolinija i Hitlera 1920.-ih.³ Londonski ljudi koji

³ Nekim bi kritičarima moglo izgledati da se ne slažem s poslijeratnom izjavom Predsjednika Lincolna glede svoje obveze da će odlutale države uzeti natrag u Savezni sustav kao da se nikad nisu odijelile. Predsjednik Lincoln je pravo postupio rekavši i misleći da je to pravilna politika u tim posebnim okolnostima. Usporediv uvjeti ne

Library of Congress

Sir Winston Churchill (desno) u Moskvi 1942. Desno od njega su američki izaslanik Averell Harriman i Generalissimo Josip Staljin (drugi red). Kad je Hitler udario na Zapad umjesto Istoka, Churchill je bio na čelu britanske frakcije koja je odlučila da je došlo vrijeme stupiti u rat.

kraljuju Wall Street-om činili su gnijezdo takvih neprijatelja Ustava Sjedinjenih Država tijekom 1920.-ih i 1930.-ih, uključujući imena među krugovima glavnih meta istraga [istražne] Komisije Pecora. Prescott Bush, Londonom upravljani čovjek imao je zadatak pustiti u optjecaj anglo-američke novce koji su pomogli Hitleru doći na vlast, počinio je to djelo u korist svojih poslodavaca (Montagu Normana Britanske Banke i Brown Brothers Harrimana), vodećih članova istog čopora među vodećim anglo-američkim pristašama fašizma.⁴

Iz vrlo relevantnih, ironičnih razloga, napad Japana, koji je bio britanski saveznik protiv SADa već 1894., na Pearl Harbor 1941. g., pokazao se trenutnom velikom neprilikom za anglofilske, pro-fašističke, Wall Street-ske neprijatelje Predsjednika Franklina Roosevelta u SADu u 1930.-im i ranim

postoje u okolnostima postojećeg kretanja prema fašizmu, kojeg vode snage povezane sa slučajem Amity Shlaes.

⁴ U vrijeme kad je Prescott Bush, otac i djed Predsjednika SADa George-a H.W. Busha i George-a W. Busha, prenio novce da spasi nacističku partiju Adolfa Hitlera, Bush je bio izvršni dužnosnik njujorške tvrtke Brown Brothers, Harriman. Ta je tvrtka bila američka podružnica operacija Montagu Normana, predstojnika banke Bank of England, tvorca aktualne Hitlerove kandidature za mjesto nacističkog diktatora Njemačke. Čak i nakon 7. prosinca 1941. Prescott Bush je još uvijek kroz neko vrijeme bio umotan u te međunarodne financijske veze. Te veze porodice Bush s Londonom traju još danas.

"Nisam si mogao pomoći da me, kao i tolike mnoge druge ljude, ne očara signor Mussolinijevo blago i jednostavno ponašanje kao i smireno, ravnodušno držanje unatoč tolikih opterećenja i opasnosti.... [Italija] ja ponudila nužni protuotrov ruskom otrovu. Odsada svaka će velika nacija imati na raspolaganju konačno sredstvo zaštite protiv kanceroznog rasta boljševizma."
—**Winston Churchill**, govor u Rimu 20. siječnja 1927.

Benito Mussolinijev Marš na Rim, 1922.

1940.-im, te su europski i američki fašistički neprijatelji Predsjednika Franklina Roosevelta ostali vjerodostojna snaga unatoč svojoj neugodnoj pogođenosti napadom na Pearl Harbor. Ostali su i dalje djelujuća politička snaga u pozadini u razdoblju od 1942. 1945. Ponovno su se pojavili na ulicama u novo odabranom uobičajenom no prerušenom izgledu, vrativši se na površinu vidljivih vodećih utjecajnih položaja, od vremena događaja oko Normandije u lipnju 1944.⁵ Smrću Predsjednika Franklina Roosevelta i ustoličenjem Predsjednika Harryja Trumana, pritajeni fašistički krugovi unutar SADA polako su zasjeli na gotovo upravljački položaj u SADu kroz cijelo vrijeme Troka rumanove vlade i ostali su tvrtoglavo ustrajući i rastući čimbenik Wall Streeta, kao što su to bili nakon buna 1968.g. i izbora Predsjednika Nixona sve do sad. Ne samo prošle fašističke države već dapače ustrajnost ove sadašnje globalne fašističke opasnosti bili su i jesu glavni kaktor svjetske

---

⁵ Britanska uloga u hotimičnom produljenju rata u Europi svojom izdajom njemačkih generala spremnih zatražiti mir nakon savezničkog prodora u Normandiji, odsudno je pitanje koje se mora razmotriti pri procjeni političkog pomaka u ljeti 1944.

politike nakon intervala londonskog postavljanja Napoleona III da kraljuje Francuskom kao londonski agent. Izvor opasnosti gdje god se pojavio u bilo kojoj državi, kao vladajući politički utjecaj nikad nije bio spontan. Kroz to vrijeme sinarhizam, fašizam i njihovi izdanci, uvijek su ostali u biti zaraza koju je Britansko carstvo širilo na druge narode, kao u slučaju kad je lord Palmerstin britanskog Ministarstva vanjskih poslova ubacio svog čovjeka, Napoleona III u vladu Francuske.⁶

Kojiput sama Britanska vlada je fašistička, kao što naprimjer slučaju bivšeg Premijera Tonyja Blaira pokazuje tu sklonost. U drugo vrijeme oni šire tu zarazu samo na svoje namjeravane žrtve. Na koncu, pravo carstvonije uzrok, već je to sustav vladavine nad, i upravljanje njegovim tekućim i

---

⁶ Od prvorazredne je važnosti da njemački kancelar Bismarck nije htio nastaviti rat protiv Francuske kad je jednom londonska marioneta Napoleon III skinut s vlasti. Bismarck je svojim primjerenim uvidom u takve stvari, znao odsudnu, stratešku razliku između rata protiv londonske marionete i nastavka tog rata protiv Francuske, koji je ustvari pripremio teren orkestraciji Britanskog carstva onog što je postalo poznato kao 1. Svjetski rat Britanskog carstva.

namjeravanim žrtvama, a sve to u tradiciji britanskog pokretanja, i upravljanja i usmjeravanja Sedmogodišnjeg rata prije veljače 1763.g.⁷

Nakon '2. Svjetskog rata'

1945. poglavar O.S.S.-a [Ured strateških usluga – preteča CIA] general Donovan izašao je nakon svoje zadnje posjete uredu Predsjednika Franklina Roosevelta u Bijeloj Kući izvještivši tihim i tužnim glasom svoje suradnike: „Gotovo je“. Kao što je Donovan tada izrazio svou bojazan, sile sa središtem u Londonu i Wall Street-u prevladale su američkim političkim životom, obuhvaćajući vodeće medije izvještavanja, od vrha nadole, od tog vremena. Tako su, tijekom 12 od zadnjih 20 godina, došli sin i unuk Prescotta Busha, gotovo u slijedu da bi služili porodičnoj tradiciji nekadašnjeg Hitlerovog pristaše Prescotta Busha na svojim položajima krivovodstva u i oko američkog Predsjedništva.⁸

Iz mog dijela u svemu tome, ja sam postao svjesni dio borbe protiv prijeteće provale poslijeratnog fašizma skrojenog od Britanaca, u okružju u Kalkuti u proljeće 1946., malo prije svog povratka s prekomorskih dužnosti u razdoblju od 1945.-1946. U Aziji. Potonje je bilo za vrijeme, kad sam se iz posebnih razloga, osobno obvezao sebi, a to me je vodilo sve više i više i nastavilo se do sadašnjeg vremena, gotovo 63 godine kasnije, u obranu američkih interesa koje su Harry Truman i mnogi drugi, uključujući i trećeligaše Bush † još danas, izdali nakon smrti Predsjednika Franklina Roosevelta.

⁷ "Divlje, nekontrolirane spodobе kao bivši Podpredsjednik Dick Cheney nisu nikad pravi voditelji pothvata u kojima im se prividno pridodaje velika važnost. Pravi opasni gospodari igre su Sivog lica [aluzija na Dorianu Greya, engleski 'grey'=siv], bestrasno hladnokrvni ubojice, kao oni koji su odaslali britanski kontrolirane razbijače kao Dick Cheney i maloumni Predsjednik George W. Bush, mlađi, da na sebe navuku krivnju i odgovornost za grozote takvim gospodara igre koje su vlasnici marionete Tonyja Blaira ustvari kontrolirali. Režiser tragedije ne bi se smio, kao pitanje etike, pojaviti na izravno pozornici, sve dok se zavjesa ne spusti.

⁸ Uključenje razdoblja od osam godina Administracije Clintona, između oca i sina Bush, bilo je značajan pomak u to vrijeme, no nije prekinulo dugoročni obrazac sprege od očeve administracije do one njegovog sina.

† Igra riječi američki Bush-leaguer=trećeligaš

Prescott Bush (lijevo) sa sinom Georgeom H.W. Kao vodeći čovjek u tvrtkama Harriman Fifteen Corp., Brown Brothers Harriman, i Union Banking Corp., Prescott je igrao glavnu ulogu u financiranju Fritza Thyssena i Friedricha Flicka, dvojice njemačkih poduzetnika koji su financirali Hitlerov put na vlast 1931.-33. (Vidi Webster Tarpley i Anton Chaitkin, George Bush: The Unauthorized Biography, 1992.)

Do sredine 1960-ih moja politička uloga kao takova bila je uglavnom marginalna, no razvoji događaja tih dvadeset i nešto godina sve do razdoblja moje aktivnije uloge u djelatnostima razvoja politike s korijenima u ekonomiji nakon sredine 1960-ih, iznjedrili su činjenicu da se moja politička privrženost iz razdoblja od 1946.-1965. pokazala kao nužna priprema moje sve veće značajne uloge pomoću koje sam postao istaknuti specijalist političkih procjena tijekom razdoblja od 1966.-2009., i sve do danas.⁹

⁹ Bilo je mnogo nagađanja o mojoj karijeri u različitim razdobljima, na različitim mjestima, a većina ih je bila budalasta. FBI me pokušao pridobiti za ulogu njihovog de facto agenta, što sam smatrao prevarant-skim. Uljudno sam odbio taj zahtjev FBIa, navodeći u svojoj izjavi dok sam napuštao taj sastanak u predvorju njujorške Chanin zgrade, da sam domoljub koji ne odobrava ozbiljno kršenje zakona koje ide protiv naše republike, no čak i bez čvrstih dokaza da se radi o tome, nema nikakvog razloga mom razmatranju njihovog prijedloga zlonamjernog špijuniranja građana koji ne predstavljaju nikakvu ozbiljnu opasnost ili štetu našem društvu. Odlučili su najprije izvršiti težak pritisak na mene i moju porodicu da popustim i prihvatim njihov prijedlog, a zatim su odabrali jednostavno pokušati upropastiti me financijski i drugačije. Upropastili su moj porodični život tog vremena, no ne i moje nakane. Našao sam načina i sredstava nastaviti svoje poslanje kojem sam se sasvim predao, načelno već krajem proljeća 1946., kad sam već

Nakon 1966. moji suradnici i ja često smo podnosili zlostavljanje od onih protiv kojih sam se borio za takvu vrstu pravde. To zlostavljanje obuhvaćalo je izdaju onih koji su, nakon što su se spustili ispod razine bivših prijatelja, prešli u neprijateljski tabor a porivi su im izgleda bili takvi kao strah, pohlepa, užitci u izopačenosti i razvratu, ili splet takvih poriva—iako nisam ustvari učinio ništa za što bi se moglo s pravom reći da je bilo sramotan način unapređivanja nakana koje sam usvojio u proljeće 1946. Takva otpadanja ustvari su učinak, cijena neslaganja, koji se mora očekivati kod svakog stvarno ozbiljnog političkog rada.

Ustvari, imao sam i sretnih prilika kad sam bio u stanju zadati barem očigledno mali, no pravovremeni udarac za civilizaciju protiv imperijalističkih neprijatelja moje republike. Bili su to neprijatelji sa središtem uglavnom u Londonu, tradicionalnom i još uvijek međunarodnom financijskom središtu trgovanja drogom, a ja se, još uvijek, borim protiv grozno zlih ljudi i žena kao George Šoroš i Šorošev kompa lord Molloch-Brown sada. Upravo sposobnost nastaviti borbom protiv tog neprijatelja, ma kako dugotrajna i mukotrpana staza koju taj čin zahtjeva, priprema preživjelo političko vodstvo za zadaće koje mu obveza izvojevati pobjedu nameće.

Sada: laži Amity Shlaes

Naspram pozadine koju sam upravo ukratko ocrtao, na barazu današnjih divljih lažućih napada na ulogu američkog Predsjednika iz 1930.-ih, Franklina Roosevelta, treba vidjeti kao u sadašnjem tipičnom primjeru vrste lažljive hulje, inače poznate javne osobe Amity Shlaes, povezane s povijesno pro-fašističkim institutom *American Enterprise Institut*. Shlaes koja mi je prviput došla u moj osobni vidokrug preko londonskog **Financial Times**-a od 3. siječnja 2005., a pojavila se u brbljanjima para senatora Christophera Dodda—povezanod s Felix Rohatynom, i predstavnika Barneyja Franka.

---

dok sam služio u Kalkuti, imao kao aktivne protivnike britansku obavještajnu službu za svojim petama. Moje privrženosti su postojane no nikad na štetu moje neovisnosti djelovanja, neovisnosti na koju sam se oslanjao da mi osigura pouzdanost u vlastito donošenje i oblikovanje vlastitih prosudbi.

Obadvojica njih, Dodd i Frank igrali su ključnu ulogu u sabotaži mog nacrtu Zakonskog prijedloga zaštite kućevlasnika i banaka[†], koji bi spriječio najgori razvoj događaja koji je naša nacije pretrpjela u zadnju godinu i pol. Što je još gore, baš uloga ovog potonjeg dvojca tipičan je primjer uzroka naknadnog poniranja američkog financijskog i političkog sustava u sadašnje stanje bjesomučnog srozavanja SADa u sad već najveći i sad možda najdublji potop u stečajne vode u znanoj povijesti dosada. Naravno, oni su samo djelovali kao agenti, no to obrazloženje ne smanjuje njihovu krivnju¹⁰. Shlaes je upadljiva jer **nije** iznimka sve višeg skupa lažnih napada na uspomenu Predsjednika Franklina Roosevelta, napada koje su započeli sile odlučne da zastraše Predsjednikas Baracka Obamu i druge i druge i podvrgnu ih tijekom djelovanja koji bi, po svojim posljedicama, ne samo uronio SAD u beznadno stanje stečaja već stvorio preduvjete političkog raspada nacije.

Da bi se razumjelo Shlaesovu i American Enterprise Institute (AEI), čovjek treba pogledati unatrag na korijene AEIa među pro-fašističkim utjecajnim krugovima u SADu prije 1930.-tih. Posebice, laži Shlaesove predstavljaju potpuno prevarantsko predstavlanje stvarnih prilika u to vrijeme 1930.-ih, laž u skladu s s pro-fašističkom politikom i ulogom protiv kojih su se naši domoljubi borili. Laži Shlaesove i drugih njnene vrste samo su tipičan primjer nezdrave tradicije lopovskog fašizma u Americi, kao i Europi, koja je stil Wall Street-a upravljana iz Londona u sadašnjem vremenu. Nažalost, ona nije ni izdaleka jedini javno priznati, lažujući protivnik

---

[†] Homeowners and Bank Protection Act (HBPA)

¹⁰ Dio izvješća od značaja glasi:

„Tko je planirao i podržao ovo spašavanje? „Ovu ideju Dodd-Frank-ovog zakonskog prijedloga postili su optjecaj protu-FDRovi ekonomisti njujorškog 'Council on Foreign Relations-a [Vijeće za vanjske odnose]': promicatelj 'svjetske valute' Ben Steil, neo-konzervativka Amity Shlaes, bivši guverner Savezne Pričuve Thomas DeLilo.

„Prijedlog su specijalno skovali Wall Street i londonski financijeri—banka Credit Suisse naročito—radeći s osobljem Barneyja Franka i Chrisa Dodda, i Ministarstvom financija Paulsona. To je također pogurivao Daniel Mudd, Izvršni direktor Fannie Mae—on je izgubio posao u velikom postupku spašavanja banaka ovog vikenda, no vjerojatno će napustiti posao s velikim 'zlatnim padobranom'“.

američkog Predsjednika Baracka Obame iz takvih tradicionalnih pro-fašističkih kutaka. Tu su istaknuti ljudi kao Felix Rohatyn, otvoreno fašistički kompa Georgea Shultza, i George Šoroš, britanski i svjetski trenutno najveći i najgori globalni proturač narkotika i droge, suradnik lorda Molloch Browna, čiji se besramni karakter nazire u njegovom služenju britanskim operacijama danas, i koji je, prema svom vlastitom priznanju, oblikovao svoj sadašnji, lično izopačeni karakter, u svom mladanačkom zlom, iako pomoćnom, služenju Hitlerovom stroju masovnog umorstva židova.

I. London, poput Doriana Graya

Sve ovo dosad da bismo postavili pozornicu, gdje je moj glavni predmet pitanje koje će neki ljudi postaviti: „Može li London pobijediti?“ Nikako.

Šanse Londona, osim ako naglo ne popravi svoj način na mnogo bolje, slične su onima jednom trijumfalne lombardske bankarske kuće Bardi iz 14. stoljeća sa sjedištem u Lucci. Kao mletački lombardski bankari tog bivšeg vremena, današnji londonski i 'wall street'-ski kompe, sa svojim financijskim derivatskim prevarancijama glume sadašnju imperijalističku parodiju financijaša iz sredine 14. stoljeća u Europi, i nalaze se na putu prema brzom dolasku na isto smrtonosno odredište, novi „mračni vijek“ koji je vladao Europom u 14. stoljeću.

Ne pretpostavljam da je imperijalni London ustvari imao takve nakane glede današnjeg vjerojatnog ishoda, svog vlastitog raspada, do kojeg će vjerojatno doći. Nasrt na Britansko carstvo sada dogodio bi se slično udesu Don Giovannija iz Mozartove opere, ili možda kao udes koji je spopada crkotinu smrdljivog štakora. Suprotno blesavim romantičarima akademskog života i inih sofističkih mišljenja danas londonski vjerojatni, konačni udes danas bila je njegova tragična sudbina, kao svih takvih žrtvi svojih vlastitih, istinskih sudbina, a nijedna od njih nisu žrtve osobne grješke jedne osobe ili nekoliko pojedinaca, već im upravlja svojstvo, uzgojeno u posvojenu prirodu poput odlike vrste zajedničke sloju te cjelokupne kulture. Misao vodilja moje tvrdnje glede toga je moje težidte na prirodi takvih nesretnih stvorova takve kulture, kao što je Oscar Wilde-ovo navodno fiktivno lice, Dorian Grey.

Značenje ovih mojih riječi, upravo napomenutih, glede tragedije mora se staviti među moje inače česte referentne navode, tijekom mnogih desetljeća, zaključnih odlomaka Percy B. Shelleyjeve **U obranu pjesništva**.¹¹ Ja sam naznačio epistemološki značaj tog zaključnog odlomka njegovog pjesničkog eseja, koji [se treba] smjestiti u koncepciju *dinamike* koju je Gottfried Leibniz u 1690.-im izveo iz pojma *dynamis* drevnih Pitagorejaca i Platona.

Leibniz je uveo taj pojam dinamike, tada, u svom razotkrivanju prijevara na kojima je počivao specifični oblik one iste redukcioniističke metode Paola Sarpija, koja prožima i na kojoj leži znanstvena prijevara, koja je temelj doktrine i Sarpijeovog sljedbenika Renéa Descartesa i Descartesovih vlastitih sljedbenika. Descartes je sa svoje strane bio odjek sličnog, *a-priorističko* mehanističkog odjeka Euklida, koji prožima tvrdnje empiričara 18. Stoljeća kao Abraham de Moivre, Jean d'Alembert, Leonhard Euler, Joseph Lagrange, te također tipični nesretnici znanosti 19. stoljeća, kao pristaše Pierre-Simona Laplacea, Augustin Cauchy, Rudolf Clausius i herman Grossmann. Empiričari 18. Stoljeća i njihovo sljedbenici obuhvaćali su takove kao David Hume, Adam Smith i Immanuel Kant, te u 19. stoljeću Adam Smithov samopriznati pristaša Karl Marx.¹²

¹¹ Priroda ove moje odanosti ide, kao što bi se i Shelley složio, uz istinsku narav moje duše. Shelley je bio među onima koji s punim pravom daju pjesnički izraz tom svjetonazoru.

¹² Dostatno je, u naše svrhe ovdje, izvjestiti da je Karl Marx bio složena osoba, s kojim se Heinrich Heine upoznao, i kojeg je Heine pokušao, iako neuspješno, spasiti u to vrijeme. Marx kojeg su već namamili u britanske obavještajne operacije u poslije hegelovskom Berlinu, postao je pravi, zreli ustvari britanski agent, kao dio [lord] Palmerstonove mreže Mlada Europa. Njime je, u toj ulozi, rukovodio glavni, viši izvršni dužnosnik britanske obavještajne službe, služeći kao rukovoditelj te mreže, djelujući u to vrijeme sa svog položaja u Britanskom muzeju. Silni dokazi glede toga ukazuju, da sam Marx zaista nije nikad shvatio da je bio agent kojem je lord Palmerston vukao konce, a njega je Marx mrzio više od bilo koga cijelo to vrijeme. Uloga Friedricha Engelsa u Ministarstvu Vanjskih Poslova u upravljanju Marxom priča je za sebe, obuhvaćajući i ulogu koju je Engels nastavio glumiti čak i nakon Marxove smrti kao u slučaju Engelsove osobne uloge u londonskom uvođenju u službu „Parvusa“ (Helphanda) 1980.-ih i njegovu asimilaciju u životno služenje britanskoj obavještajnoj službi od tada. Zanimljiv vid Marxove vlastite tvrdnje, različite od njenog povijesnog okružja, kao da leži

Shelleyjeva uporaba imena i koncepcije "stvaralačke mašte (imaginacije)" nije nimalo neobična. Dapače, ona se odnosi na činjenicu da su moći zapažanja ćulima, moći koje redukcionisti kao empiričari i uobičajeni populisti podižu na razinu božanstva, tek moći zapažanja ćulima usporedive po svojoj funkciji znanstvenim instrumentima u laboratoriju, koji odrade svoj posao no protivno osakaćenim stvorenjima Bertranda Russella, Johnu von Nemannu i profesoru Norbertu Wieneru nisu sami suština kompetentnog znanstvenog razmišljanja.¹³

Stvarnost povezana s uporabom znanstvenih i usporedivih instrumenata leži, kao slučaj otkrića koja su vodila Hellen Keller, unutar izraza spoznajnih moći, moći spoznajnog uvida u ljudski um, moći dešifrirati stvarnost tog postupka u pokretu koji obuhvaća prividne puke otiske stopala ćulnog doživljaja (t.j. **dinamike**). Njena djelotvorna otkrića stvarnog svijeta trebaju se usporediti s primjerom Johannes Keplerovig jedinstveno originalnog otkrića zakonitosti ontološke istinitosti univerzalne zakonitosti gravitacije, otkriće koje je Newton tek ustvrdio, prevarantski, kao svoje vlastito, no nije bio sposoban definirati ga u vidu aktualnih fizikalno-znanstvenih otkrića. Keplerovo otkriće te ontološke istinitosti opisano je u svim pojedinostima u njegovom djelu **Harmonije svijeta**, i kao što je Albert Einstein pojasnio Keplerovo otkriće gravitacije, kao što nijedan pristaša Newtona, ili sam Newton ne bi bio ikad u stanju pojasniti.¹⁴

„između pukotina“ onog što je usvojio od svojih, uglavnom britanskih, mentora.

¹³ Obojica od ovog para skovanog od Bertranda Russella u različito vrijeme, Wiener ranije a von Neumanna kasnije, bili su izbačeni iz Göttingena zbog čvrsto utemeljenih optužbi za sustavnu nekompetentnost svojstvenu Russellovim sljedbenicima kulta cambridge-ske analize sustava čiji je utjecaj u sovjetsko poslovanje ušao posredstvom austrijskog, laxenberškog 'Međunarodnog instituta primjenjene analize sustava' (IIASA). Uz taj snažni izopačujući utjecaj koji je russellovski cambridge-ski institut analize sustava imao u širenju svoje radikalne redukcionističke dekadencije u sovjetski sustav, slični učinci mogu se vidjeti u terorizmu, odnosno njegovim ludorijama oponašajući nacističke metode, koje su spletke „operacija zasnovanih na postizanju učinka (**EBO**—effect based operations)“ imale vodeći Izraelce u njihovu nedavnu katastrofu u Libanonu i sad u Gazi.

¹⁴ Toliko bi se moglo reći o absolutnoj prijevari koju su promicali ti navodni znanstvenici, uporno i

Povijesna uloga Shelleyja u ovom

Percy Bysshe Shelleyjevo isticanje učinkovite stvarnosti te moći uvida na koju ukazuje kao na izraz stvaralačke moći „[stvaralačke] mašte“, treba se usporediti sa, kao i upotpuniti s Albert Einsteinovim viđenjem Keplerovog utemeljenja moderne fizikalne znanosti, što je Einstein raspoznao kao Riemannovu koncepciju dubljeg smisla Johannes Keplerovog utemeljenja općenitosti moderne eksperimentalne znanosti. Upravo na taj određeni pojam spoznajne pronicljivosti u eksperimentalno dokažljivo područje nevidljivog „predmeta“ bacajući sjene zvane zapažanje ćulima (ćulna percepcija), nevidljivi no stvarni predmet, tvar univerzalne zakonitosti, Shelley naznačuje predmetom „stvaralačke mašte“.

Sistematski neuspjeh, kao stvarnih znanstvenika ili naprosto nominalnih znanstvenika, apologeta Newtona, predstavlja istu sistematsku nekompetentnost koja je odvela krivim putem sve navodno vodeće ekonomiste svijeta prvo do stvaranja i drugo branjenja metoda koje su imale glavni utjecaj pri navođenju današnjeg svijeta u sadašnji nasrt krize propasti našeg cjelokupnog, planetarnog gospodarskog sustava.

Praktične posljedice ovih različitosti koje sam upravo sad i ovdje naglasio, vide se u tome što su one odraz čovjekove vještine savladavanja izazova da održi i poveća potencijalnu relativnu gustoću napućenosti ljudskog roda, a to je vrsta dotignuća koja apsolutno ovisi o razvoju te moći pronicljivosti o kojoj Shelley govori u napomenutom mjestu. On govori o moći „stvaralačke mašte“: unijeće oblikovanja onih mentalnih slika koje odgovaraju onome što zakonitost jedinstvenih fizikalnih eksperimenata naznačuje kao i univerzalne fizičke zakonitosti i materiju srodnu tome. Neuspjeh ekonomista glede tog predstavlja upravo isti problem sistematske nekompetentnosti protivnika Keplera, Leibniza, Riemanna, Maxa Plancka i drugih, u svakoj znanstvenoj istraživačkoj grani. Nemaju nikakvog poimanja te osebuje fizikalne zakonitosti na kojoj počiva fizičko-ekonomsko povećanje proizvodne moći radne

---

lažno tvrdeći da je Isaac Newton, čiji prijatelji su naprosto prepisali jedan vid Keplerovog otkrića, pronalazač gravitacije.

snage izmjerive po svom djelovanju po glavi i po četvornom kilometru.

Načelo, dakle dinamike, drevne egipatske i njoj srodne "grčke" znanosti, odnosi se na pojave koje odgovaraju moći kojom ljudski um otkriva postojanje i učinkovitost onih zakonitosti koja se u životu izražavaju kroz moć čovječanstva povećati potencijalnu relativnu gustoću napućenosti svog roda, što nijean niži oblik ekološkog života ne može učiniti. Bitna, i sveprožimajuća sustavna nekompetentnost gotovo svih vodećih suvremenih računovođa i ekonomista odražava se u biti u njihovoj nesposobnosti shvaćanja našina na koji su, naročito gospodarstva nakon 1945.g., sustavno zadobila odliku postupka, pogotovo nakon 1968.g., koji je u općem smislu vodio čovječanstvo, korak po korak, u ovo usmjerenje opadanja proizvodnih moći koje sam ja bio u sposoban predvidjeti i prognozirati, dok su svaki drugi vodeći, znani ekonomist i srodne vrste specijalista potpuno podbacili i bili u krivu glede toga, sve do sada.

Da ponovimo odsudnu točku: propast američkog gospodarstva, kao i većine svijeta uz to, već je bila u punom jeku od proljeća 1968.g. Nije to tek nedavni razvoj događaja, već radije činjenica ovakvog smjera razvoja se previdjela, ili poricala tijekom ovih četiriju desetljeća nakon 1968., kad su taj smjer stručni i poštteni ekonomisti već tada trebali raspoznati. Još gore od toga, uzroci te propasti nisu samo nastavile oblikovati usmjerenje cjelokupnog svjetskog gospodarstva, već su sve takozvane reforme svjetskog gospodarstva ubrzavale stopa propadanja, a sve su, od tog vremena, uvedene navodno kao oporavak.

Baš tako, umjesto usvajanja mojih mjera od srpnja-kolovoza koje bi zaustavile ovo tekuće propadanje američkog gospodarstva, pravi idioti kao senator Dodd i zastupnik Barney Frank zlobno su vodili juriš u probrazbu *ovog što je moglo biti kriza s kojom se moglo rukovati, da su dopustili usvajanje mog Zakonskog prijedloga Zaštite kućevlasnika i banaka iz 2007., umjesto što trpimo šašavo i zlonamjerno bezumlje čiji su tipičan primjer djela Barneyja Franka.* Govorite stoga o doktorima i zagovornicima većine ekonomske profesije, u istom smislu kao o djelovanju Barneyja Franka čiji su prijedlozi oporavka drugima bile njihove vlastite bolesti.

Ovdje, u slučaju obojice Dodda i Franka, i njihovih suučesnika, susrećemo tipične primjere načela tragedije, dubljeg smisla mog navoda Shelleyjeve **Obrane pjesništva**. Oni kojima je povjerena moć, budući se njihov odabir na položaj moći temelji na pretpostavki njihove sposobnosti i spremnosti da, čak i energično, predstavljaju tekuće vladajuće tijelo koje se pokazalo urođeno propalim mišljenjem, kao što Dodd i Frank naprosto oslikavaju takve slučajeve, daju tipičan primjer istinskog načela klasične tragedije kojeg su iznijeli na vidjelo veliki dramatičari poput Eshila, Shakespearea, Lessinga i Friedricha Schillera. Istinska tragedija je masovni učinak vrste koji se propisno može naći pod rubrikom *dinamika*, kao što je Leibniz naglašavao, te kao što je Bernhard Riemannova docentska dizertacija ustvari bila najoslobođajući čin svih otkrića zakonitosti u modernoj znanosti. Do tragičnog završetka dolazi jer se za gluposti uzima da predstavljaju obvezu podvrgnuti se i služiti svemu što se smatra vladajućim političkim, ili pukim akademskim mišljenjem.

Baš krivo popularno mišljenje ogrnuto vladajućim autoritetom, kao moralno i intelektualno izopačene kulturne značajke, koje su bile korijen tragedije, i kao predmet Klasične drame i u stvarnoj povijesti.

Tragedije u fizikalnoj znanosti i ekonomiji

Najuobičajeniji izvor dezorijentacije raširen među inače izvrsnim modernim znanstvenim misliocima bila je divovska prijevara koju su sljedbenici Paola Sarpija izvršili protiv Johannes Keplerovog rada, prijevara koju su (na pr. Kartezijanci) nastavili protiv rada Leibniza, gdje tipičan primjer pruža Leibnizovo jedinstveno originalno otkriće oblika diferencijalnog računa—otkriće koje je Johannes Kepler ranije osmislio kao rad kojeg trebaju razraditi „budući matematičari“.

Kao što je Albert Einstein istaknuo ukazujući na način na koji su Bernhard Riemannova otkrića pojasnila jedinstveno značenje Keplerovog rada za svu modernu fizikalnu znanost, kompetentna znanost „napušta područje matematike u korist fizike”.¹⁵ To znači, dok su sljedbenici Paola Sarpija

---

¹⁵ Tj., zaključna rečenica Riemannove docentske dizertacije iz 1854.

odbacili zamisao saznanja stvarnih univerzalnih fizičkih zakonitosti u korist ontološke grješke pojmova koji su ustvari ili zapravo naprosto matematičke formule, dotle Keplerovo jedinstveno originalno otkriće opće zakonitosti gravitacije, smješta postojanje univerzalnih zakonitosti kao što je on naznačio otkriće univerzalne gravitacije, kao i Einstein, u samo-sadržavajući, neomeđeni no konačni svemir, radije nego predstavljajući je kao matematičku formulu za mjerenje promatranih, poput-kartezijanskih, kinematičkih sprega unutar svemira. Odatle Einsteinov „konačan no neomeđeni“, urođeno protu-entropijski svemir.

Leibnizovo originalno otkriće infinitezimalnog računa bilo je prvi, očevidan korak u tom smjeru, Leibnizovo rješenje, koje je Kepler prethodno najavio kao zadatak. Daljnja Leibnizova i Bernouillijeva obrada tog gradiva, odražujući važnost Fermatovog poznatog otkrića, te naknadnih, revolucionarnih Riemannovih otkrića, određuju poantu koju je Einstein izrazio glede predmeta našeg svemira u općem smislu. Poanta, koju ja naglašavam glede znanosti fizičke ekonomije, na ovom neposrednom mjestu, u biti je ta da je ideja univerzalne gravitacije, kao što ju je Einstein cijenio, točan uzorak vrste istinske ideje zakonitosti (načela) o kojoj je Shelley govorio kao stvaralačkoj mašti u zaključnom odlomku svoje **Obrane pjesništva**.

Upravo bi samo te stvaralačke moći, kao Keplerovo jedinstveno originalno otkriće univerzalne zakonitosti gravitacije, koje je Shelley smjestio u područje koje je naznačio kao stvaralačku maštu, učinile suvremeno društvo sposobnim raspoznati važna načela. To je načelo, koje sam jasno uvidio, i koje upravlja zapanjujućim dokazima propadanja potencijala ljudskog postojanja, globalno, nakon 1968. Ili nešto ranije.

Istovremeno, dokaz lažnosti očevidnih tobožnjih poboljšanja zadnjih desetljeća glede gospodarstva nacija koje su naprosto bile [trebale biti] primatelji pretpostavljenih dobrobiti izvoza proizvodnje iz nekadašnjih produktivnih nacija na tržišta jeftine radne snage, nanovo se vidi u onom što je već bila ne samo propast gospodarstva SADa i Europe u razdoblju nakon 1968. do danas, već također sadašnji zapanjujući učinak te politike na nasrt velike, ubrzane i sve dulje globalne propasti gospodarstva Kine, Rusije i drugih.

Šokantno vidljiva propast u najnovijim mjesecima gospodarstava značajnih nacija kao Rusija i Kina odraz je *beznadnih prilika gospodarstava cjelokupnog svijeta sve dok se nastavlje prihvaćati britanski imperijalistički oblik monetarističkog sustava*. Takva je bila kapitulacija SADa ovim istim idejama Adama Smitha koje su razarale sovjetsko gospodarstvo, iste koje su, od smrti Predsjednika Johna F. Kennedyja pa nadalje, prouzrokovale SAD da razaraju svoje vlastito gospodarstvo. Za većinu toga mi u SADu možemo okriviti Arthura Burnsa i njegovo (aktualno) pro-fašističku krivotvorenu spodobu, Milтона Friedmana.¹⁶

Ne će nikad biti oporavka tih ili drugih nacija sve dok nacije ne napuste sadašnji svjetski monetaristički sustav i njegov politički izražaj u korist povratka na načelo čvrstog valutnog tečaja kojeg je uspostavio američki Predsjednik Franklin D. Roosevelt a poštujući Bretton Woodsku konferenciju 1944.g. Ustvari, nacije a pogotovo vodeće nacije, imaju sadašnji odabir prihvatiti onu promjenu kako sam je predložio, ili prihvatiti udes koji će njihova odluka strovaliti na njih same, njihovu djecu i pučanstvo općenito. Mudrost ne leži u dobivanju onog što bi vi ili egoizam u vama mogao željeti već u postizanju uspjeha kad radimo za dobrobit čovječanstva, a naročito za buduće predstavnike sadašnjeg pučanstva.

Glede toga, vjerojatno najgori vid kulturne degeneracije sadašnjeg stanovništva SADa posljedica je izopačenja „Frankfurtske škole“, poznate u Europi nakon 2. Svjetskog rata kao Kongres kulturne slobode. Najtipičniji primjer je egzistencijalizam Martina Heideggera i drugih i njegovo presijecanje niti s Klasičnim načinima kulturnog kontinuiteta koji je ranije ujedinjavao slijed pokoljenja u smislu zajedničkog povjesnog poslanja za budućnost. Najzapažljiviji praktički učinak tog egzistencijalističkog kulta Heideggera, Arendtove i drugih nalazi se u napuštanju smisla besmrtnosti u smislu poslanja kroz slijed pokoljenja, smisao poslanja čije izraženo tkivo su bile ozbiljne ideje kao što je ideja korisnosti znanstvenog napretka.

¹⁶ Na dubljoj razini, najgori sotoniski uplivi odgovorni za najveća zla koja su snašla cjelokupno čovječanstvo od početka 20. stoljeća su oni koji se mogu slijediti do tajnog sporazuma između priznatog sotoniste Aleistera Crowleyja i njegovih glavnih ortaka H.G. Wellsa i Bertranda Russella.

Tako onda, maltuzijansko nasljeđe Giammarije Ortesa, koje vidimo u masovnom ludilu vjetrenjača i solar-nih receptora, tipičan je primjer ishoda ovog po-manjkanja ljudskog morala kod otuđenih žrtava ispranih mozgova, žrtava neo-maltuzijanskog kulta među mlađim pokoljenjima danas.¹⁷

Da bi čitatelj mogao razumjeti sadašnju svjetsku stratešku krizu, posvetio sam ovo poglavlje u izvješću rječima koje se trebaju dodati, glede sadašnje gospodarske krize, sadržaju mojih ranijih izvješća o tom predmetu. Ove sad novo dodane riječi uzimaju u obzir najbitnije sastojke duboke pozadine glede tih važnih bitnih sastojaka koji se odnose na građu izvora i prirode ovog velikog zla, popularno znanog kao Britansko carstvo.

Počelo carstva

Razmatrajući svu znanu povijest do danas sa stajališta zakonitosti *dinamike*, postojale su uglavnom tri vrste koje možemo korisno svrstati kao carstva. Jedno je azijski kopneni model, a tipičan bi primjer bio sekvela[†] Babilona.¹⁸ Drugo je pomorsko-financijsko carstvo, čiji primjer je drevni Tir te kasnije Rimsko, Bizantsko i Mletačko carstvo. Treće ima tipičan odraz u osebnom euroazijskom obliku bivšeg Ruskog carstva kmetstva i, što je bila mnogo ranija nakana, udruženo carstvo, predmet pregovora između, s jedne strane Filipa Makedonskog i njegovih grčkih savjetnika, i Perzije s druge strane. Tu je obuhvaćen u ovom popisu, sadašnji izraz

¹⁷ Cervantesov Don Quixote možda je bio „napušten“ no glede vjetrenjača moglo bi se dosta reći o njemu danas.

[†] posljedica bolesti

¹⁸ Nastavit ću s ovim gradivom u drugačijem sklopu u sljedećem poglavlju ovog izvješća.

Aleksandar Veliki, neprijatelj Aristotela, umoren je 323. G. prije Krista, što je dovelo do podjele vlasti koja je konačno dovelo do uvođenja Rimskog carstva. Gore, mozaik iz Pompeja u Napuljskom nacionalnom arheološkom muzeju.

Mletačkog carstva, a to je anglo-holandsko-saudijsko financijsko carstvo današnjice, carstvo okota zla Paola Sarpija koje je sasvim pogrešno usvojilo ime „Britansko“, a zapravo bi trebalo biti „brutalno“—[*igra sličnozvučnih riječi - British/brutish*].¹⁹

¹⁹ Bolje „anglo-holandsko“ kao u Williamu i Mary [opaska: Izraz **William and Mary** obično se odnosi na zajedničku suverenost nad Engleskim kraljevstvom i Škotskim kraljevstvom kralja Williama III i njegove žene kraljice Mary II]. Početkom 11. stoljeća u Europi, nastupom opadanja moći Bizanta, nastajuća mletačka financijska moć, utemeljena na području vrha Jadrana, postala je moć koju povezujemo s rastom ranijih normanskih interesa pod pokroviteljskom Bizanta, neprijatelja Francuske Karla Velikog. Normansko osvajanje 1066.g poslije Krista označilo je početak dugotranog vladanja srednjovjekovnog sustava koji se urušio stečajem Engleske, do kojeg je došlo zbog, uglavnom, njenog zaduženja lombardskim lihvarima, kojima je upravljala Venecija, kao što je kuća Bardi sa sjedištem u Lucci. Taj događaj pokrenuo je eru poznatu kao „novi mračni vijek“ 14. stoljeća. Kasnije je veliki ekumenski Koncil u Firenci u 15. stoljeću postao kolijevkom moderne Europe. Rusko carstvobilo je uglavnom carstvo azijskog modela, a oblik mu je dao prodor Petra Velikog na Baltik, ojačavdi time europsko pomorsko usmjerenje.

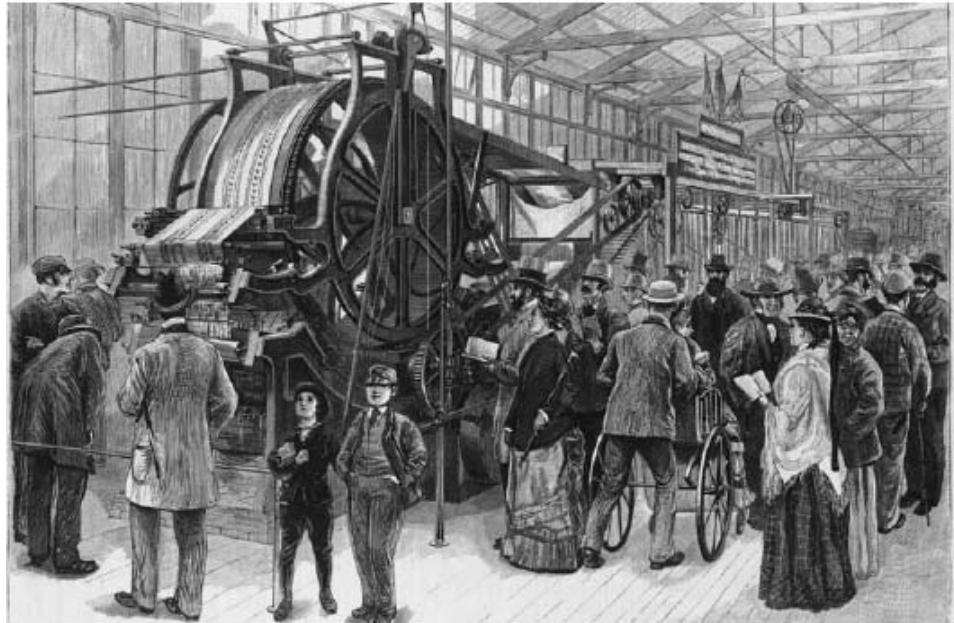
Odsudno pitanje, koje nije-dan drugi vodeći ekonomist, niti ijedna vlada svijeta čini se nije shvatila, leži u dubljem smislu zakonitosti *dinamike* kako ju je Gottfried Leibniz ponovo uveo u modernu znanost. Svaki neuspjeh modernih ekonomista, koji se s pravom pripisuje toj profesiji kao takvoj, neuspjeh je koji se doista može obilježiti kao utjecaj sustavne znanstvene ne-

kompetentnosti Renéa Descartesa, sljedbenika Paola Sarpija, o čijem je tobožnjem autoritetu ovisio plan britanskog monetarističkog sustava i njegova plitka sprega s takozvanom znanosti sofisticiranih salona. Učinak bi se mogao pripisati uglavnom pojavi prevladavajuće uloge zračenja Sarpijevog utjecaja, kroz na primjer upliv Francuske Luja XIV i rasta britanske pomorske sile tijekom 18. stoljeća. Kao što je Leibniz naznačio taj problem ranije, i kao što je Riemann unaprijedio tu građu od Leibniza, postavljeni problem mogao bi se s pravom nanovo izraziti kao pomanjkanje sagledavanja zakonitosti *dinamike*.²⁰

To je kategoričko okružje čitavog ovog izvješća. Međutim, da bi se pojasnio izvor i prijeteći, samozadani loš udes tog Britanskog carstva, moramo nastaviti počevši sa sljedećim napomenama.

Imperijalistička baština

Da bi se shvatila priroda Britanskog carstva, moramo raspoznati duboke izvore tog carstva u biti smještene u pojavi određene klase sustava onih aktualnih carstva koji su se temeljili na sredozemnim i atlantskim modelima, koje se prikladno može datirati u

Library of Congress

Hala strojeva Stoljetnog sajma Sjedinjenih Država 1876.g. SAD su predstavljale silu protiv koje su Britanci morali pronaći načina da je istrijebe.

svrhu proučavanja od posljedica razornog Peloponeskog rata. Filip Makedonski i drugi namjeravali su taj ujedinjeni sredozemno azijski model carstva, koji bi se uspostavio u kasnijem ratu kojeg je nakanio započeti svojim pokušajima uvođenja dogovorne organizacije uspostave sustava imperijalne suradnje pomorske sile namjeravanog Euroazijskog carstva tada sa središtem u Makedoniji, sa u biti kopnenim Ahemenidskim carstvom.

Kod ovog stanja stvari u izvješću usredotočujem se na predmet koji je bio gradivo istraživanja i mnogih srodnih rasprava mojih suradnika, koje su se održavale kroz razdoblje od gotovo četiri desetljeća do današnjeg dana. To predstavlja obuhvaćajući čimbenik mog razmatranja i odobrenja ploda mnogih doprinosa i kritika tih suradnika i njihovih izvora. Glede konačnog ishoda tog procesa kroz desetljeća do sadašnjeg dana ja uzimam odgovornost, ali ne i isključivu zaslugu, kako slijedi.

Taj pokušaj Filipa Makedonskog završio je umorstvom Filipa, koje je pokrenuto naizgled irelevantnim pitanjem pravde za žrtvu homoseksualnog čina unutar Filipovog dvora, što je pokrenuto naknadnim procesom koji je doveo do dolaska Aleksandra Velikog na mjesto pokojnog Filipa. Taj Aleksandar,

²⁰ Na pr., *Specimen Dynamicum* (1695.)

neprijatelj Aristotela, imao je veoma važne, povjesno i strateški, sprege, porodičnim vezama, s drevnom pomorskom kulturom Cirenaike koju kasnije povezujemo s velikim Eratostenom. Aleksandrovo vlastito umorstvo, koje je Aristotel priželjkivao, a koje je izvršeno njegovim trovanjem kao gosta na večeri, dovelo je do podjele vlasti tog područja oko Sredozemlja.

Ovakva se podjela vlasti nastavila, očigledno bez razrješenja sve do intervencije svećenika Mitrinog kulta, koji su odigrali odsudnu ulogu u raspravi održanoj na otoku Capriju, raspravu s Oktavijanom koji će poslije biti poznat kao rimski car August Cezar. Ovi potonji pregovori doveli su do dogovora uspostavivši jedinstveno Rimsko carstvo zasnovano uglavnom na spajanju spleta oligarhijskih sila Rima, Egipta i Jugozapadne Azije.

Nakon te prve uspostave Rimskog carstva, prevladavajuća sila na svijetu u cjelini bila je pomorska kultura sa sjedištem u Sredozemlju sve do pojave anglo-holandskog liberalnog oblika pomorske sile, kojeg je Paolo Sarpi skrojio, sila koja se izgradila na sjevernim obalama Europe i unutar Atlantika.

Kroz sve važne dijelove znane povijesti, od maglom obavijenog vremena opsade Troje, pomorsko oceanska sila plovidbe, koja se odražavala u najdrevnijim od znanih, važećih kalendara iz vremena pretpovijesti, ostala je prevladavajući oblik strateškog kulturnog potencijala, sve do početnog razvoja kontinentalnog željezničkog sustava Sjedinjenih Država.

Uspostava takvog transkontinentalnog željezničkog sustava, čiji je početni uspjeh izrastao iz razdoblja američkog Predsjedništva Abrahama Lincolna, odredila je problem koji je postao poznat kao *geopolitika*, kad je Britansko carstvo pod utjecajem krugova Edwarda Alberta, princa od Walesa, naznačilo usvajanje ekonomskog modela Američkog sustava Abrahama Lincolna i Henryja Careyja, od strane Njemačke, Rusije i drugih kontinentalnih sila, kao smrtnu prijetnju trajnoj svjetskoj vladavini globalne pomorske sile Britanskog carstva.

Sva svjetska povijest nakon Stoljetnog Sajma u Filadelfiji 1876., imala je za osovinu Britansku imperijalnu reakciju protiv tog sustavnog pomaka kojeg je pokrenuo

američki transkontinentalni željeznički sustav.

Glede toga, Britansko carstvo, koje je princ Edward Albert vodio, skrojilo je plan koji je postao znan po posljedicama u razdoblju od 1890.-1917. kao "1. svjetski rat". Taj rat, organiziran pod rukovodstvom tog princa, kasnijeg Edwarda VII, bio je smišljen kao odjek anglo-holandskog imperijalističkog plana, koji je postao "Sedmogodišnji rat" i osnova na koju se Britanija oslanjala kao na odskočnu dasku da se uzdigne na razinu carstva na Pariškom mirovnom ugovoru u veljači 1763. Otuda čitav osjećaj krivice za 1. svjetski rat pada na Britansko carstvo. Za sve druge u svezi s tim osjećaj krivice je bio tek onaj lakovjernih budala koji su upali u klopku koju je Britansko carstvo pripremilo i okinulo. Pojednostosti toga ustvari nisu tajna u pravom smislu riječi "tajna".

Taj isti sindrom "Sedmogodišnjeg rata" Britanskog carstva ključ je shvaćanju Napoleonskih ratova i njihovih posljedica. Oprečno tome usporedite "Autora pobjede" Lazarea Carnota i njegov poraz ujedinjenih neprijatelja Francuske, i [usporedite] Carnotovu politiku s onom Napoleona Bonapartea, marionete britanskog Ministarstva vanjskih poslova koji je nanovo odigrao stratešku ulogu, do kraja, a koja nije bila ništa drugo, po čistom učinku, nego reprodukcija, za britansku stratešku dobrobit, Sedmogodišnjeg rata, okolnosti praktički trajnog ratovanja, koje se ustvari vodilo za veću slavu Britanije, diljem zbog toga razorene Europe.

O to jadno, tako okrutno krivo shvaćeno Britansko carstvo, da nijedna njegova žrtva ne prepoznaje bitnu, najdivniju činjenicu, da britanska tajna uspjeha nije ništa drugo već glupost njegovih namjeravanih glavnih žrtava. Moglo bi se stoga reći o britanskim glavnim žrtvama u tim postupcima, da bi to Carstvo radije dopustilo svoju propast nego dopustilo svojim žrtvama da uvide dublji smisao dokaza britanskog jedinog krajnjeg strateškog oružja, blesavost britanskih namjeravanih žrtava—još uvijek danas. Britansko carstvo je takvo, da bi radije doživjelo propast nego preživjelo, i tako bi, u krajnjem slučaju, odvuklo sa sobom ostatak svijeta u Pakao.

Mržnja Londona prema Lincolnu

Pripreme Britanskog carstva za rat, kasnije dobro poznat kao „1. svjetski rat“, počele su negdje oko razvoja koji su doveli do predaje generala Konfederacije Roberta E. Leeja kod Appomatoxa i razvoja događaja oko prve američke Stoljetne proslave u Filadelfiji 1876.

Pobjeda SAD kod Appotomaxa ponizila je Britaniju, no Britanija je više od svega mrzila dovršetak radova na američkom transkontinentalnom željezničkom sustavu koji je ujedinio zemlju SADa od Kanade do Meksika i između dvaju oceana, te eksplozije znanstvenog napretka izraženog na Filadelfijskom stoljetnom sajmu 1876., koji je revolucionarizirao razmišljanja u kontinentalnoj Europi i dalje od nje, a to je onda pokrenulo znanstveno-ekonomsku revoluciju do koje je došlo u Njemačkoj, Rusiji, Sjevernoj Italiji i Francuskoj i još više. Daljnje postojanje anglo-holandskog liberalnog carstva ovisilo je o uništenju tog američkog utjecaja na obilježje nacija Europe, to jest uništenje pojave projekata transkontinentalnih željezničkih sustava, kopija onih američkih. Bio je to odsudan poriv za Britansko carstvo da pokrene tu novu verziju modela „Sedmogodišnjeg rata“, a ishod je bio britanska tvorba[†] koja je postala poznata kao njeno jedinstveno i bitno [bacanje] krivice za rat, za „1. svjetski rat“. Samo propalica kao pokrovitelj Ku Klux Klana Woodrow Wilson, odnosno njegov tajnik Lansing mogli su ponuditi različitu prosudbu toga.

U britanskoj prestravljenosti reakciji na širenje takvih kontinentalnih željezničkih sustava, u razdoblju 1920.-ih i pregovorima o pomorskom paritetu, britanska monarhija kovala je zavjeru s Japanom za projicirani napad na ciljeve obuhvaćajući američku mornaričku bazu u Pearl Harbouru. Taj ratni plan bio je izdanak pregovora o mornaričkoj sili pokrenutog nakanom smanjenja američke mornaričke sile na ograničeni razmjer koji je Britansko carstvo smatralo zadovoljavajućim

[†] Misli se na krivicu za taj rat izrežiranu i natovarenu Njemačkoj.

Instinktivna mržnja britanske oligarhije prema Abrahamu Lincolnu vidi se na ovoj karikaturi u The London Punch, od 11. siječnja 1862.

zbog svojih već odlučениh ciljeva za dugoročni raskol Sjedinjenih Država po uzoru na već neuspjeli pokušaj lorda Palmerstona podupirujući Londonom stvorenu marionetsku državu Konfederacije.

Izbijanje tog kasnije znanog „Velikog rata“ nije počelo „topovima kolovoza“. Prvi veliki prodor u tom smjeru došao je čim je Bismarck, koji se protivio 1. svjetskom ratu, bio svrgnut u 1890.-im pod uplivom koji je princ Edward Albert imao na svog nećaka, njemačkog Kaisera. Tim svrgnućem Bismarcka, Njemačka je već zakoračila u britansku klopku. Sljedeći veliki korak bilo je umorstvo francuskog Predsjednika Sadie Carnota, i histerija uzrokovana izrežiranom prijevarom protiv francuskog kapetana Dreyfusa. Sljedeći veliki razvoj događaja bilo je Edward Albertovo regrutiranje Mikada odnosno Mikadovo pokretanje japanskog ratovanja u razdoblju od 1895.-1945. protiv

Kine (a također i napad na Pearl Harbour 1941.) te 1905. protiv Rusije.

Sljedeći važan korak bilo je umorstvo američkog Predsjednika McKinleyja, umorstvo koje je omogućilo dolazak na položaj Predsjednika dvojici simpatizera Konfederacije, koju su Britanci stvorili, [a to su bili] američki Predsjednici Theodore Roosevelt i Woodrow Wilson. Okidač rata, organiziranog nakanom princa Edwarda Alberta koji je zbog toga svrgnuo Bismarcka, bio je iskorišteni austrijski Kaiser i njegova najava rata. Nakana Londona nakon 1880.-ih bila je napraviti od njeg ludu, u čemu su i uspjeli, kad je on započeo Balkanski rat, čija je svrha bila pokrenuti rat između Rusije i Njemačke. Upravo habsburško pokretanje Balkanskih ratova poslužilo je time kao aktualni okidač rata koji je postao poznat kao "Rat koji će okončati rat(ove)".

1. svjetski rat je pak postavio temelje britanskog plana za 2. svjetski rat stvaranjem, pod pokroviteljstvom Britanije, uspona na vlast Hitlerova režima, i odatle 2. svjetskog rata.

Nakon "2. Svjetskog rata"

No kad je Wehrmacht pregazio Francusku, isti London koji je podupirao Hitlera sve do Wehrmachtova prodora preko Francuske, i isti britanski krugovi, koji su stvorili Hitlerov njemački režim u nakani uništenja i Njemačke i Rusije u međusobnom sukobu i ratu, odlučili su dotrčati Sjedinjenim Državama po pomoć u svrhu sprječavanja, kao što je Walter Lippman u to vrijeme pisao, onog što su smatrali Hitlerovim nezahvalnim ciljem progutati Britaniju prodorom kroz sjevernu granicu Njemačke.

Oštre borbe na ruskoj fronti: Staljingrad 1943. Britanci su planirali izgraditi nacističku Njemačku u svrhu rata međusobnog istrebljenja sa Sovjetskim Savezom, no njihov proračun se izjalovio.

U sklopu tih okolnosti britanski polustoljetni savez s Japanom protiv Sjedinjenih Država okončan je tako što je Japan nastavio svoj savez s Hitlerom protiv SAD do smrti, te je Japan izvršio, prema zajedničkom planu s Britanijom na snazi od pred više desetljeća, napad na pomorsku američku bazu Pearl Harbour. Tako je Winston Churchill postao, protiv volje, saveznik u Pacifičkom ratu i tako je genij generala Douglasa MacArthura došao do izražaja, izražaj koji mu Britanija nije nikad oprostila, ni takvi britanski ulizice kao Predsjednik Harry Truman i profašistička banda u Washingtonu, čiji je tipičan primjer bila skupina oko Harrimana, preostala od vremena svoje podmukle uloge u razdoblju od 1932.-1941.

Britanski plan za 2. svjetski rat, koji se zasnivao na istoj matrici Sedmogodišnjeg rata, sastojao se od ojačanja nacističke organizacije u Njemačkoj u svrhu rata međusobnog uneštenja Njemačke i Sovjetskog Saveza. Taj je rat već bio zapečaćena nakana Londona u vrijeme kad je London postavio Hitlera na položaj diktatora uz pomoć požara Reichstaga, čin koji su osigurali još prije dolaska Predsjednika Franklina Roosevelta na položaj. Samo izbor Predsjednika Franklina Roosevelta i i njegovo

vršenje svoje dužnosti, i snage koje je bio kadar predobiti unutar institucija SADA, spriječili su da svijet ne postane žrtva jednosvjetskog Britanskog globalnog carstva, zlog, ili čak goreg od bilo kojeg carstva prije njega.

Postojale su komplikacije. Čak i pod Hitlerovom diktaturom, njemačku vojsku nije se moglo izravno navesti na napad na Sovjetski Savez dok je imala „Francusku iza svojih leđa“. Njemački vješti stratezi iskoristili su stoga sinarhistički režim, tada na vlasti u Parizu, da omogući Wehrmachtu izvršenje uspješnog oblika poznatog strateškog pristupa nacističkoj okupaciji Francuske. London je u svom fanatizmu učinio potencijalno kobnu stratešku pogrešnu prosudbu. Pro-fašistički London, koji je mrzio i želio uništiti vladu Predsjednika Franklina Roosevelta, bio je tako prisiljen moljati ga i pokleknuti pred njim. Odatle čudni savez povijesnih neprijatelja, SADA i „Brutalnog carstva“, koje je održavalo najteži savez od vremena pada Francuske sve do trenutka smrti Predsjednika Franklina Roosevelta.

Odmah s ustoličenjem vrlo prljave vrste desničarskog Predsjednika, Harryja S. Trumana London je stavio 3. svjetski rat na svoj strateški dnevni red. Bio je to pravi „holivudski remake[†] još jednog „Sedmogodišnjeg rata“. Trumana je mnogo više nadležstvo nego što je on ikad mogao predstavljati, moralo uputiti da je nakana bila proizvesti novu vrstu ratovanja, Bertrand Russellov nastavak H.G. Wellsovog plana nuklearnog ratovanja, koje je ranije neupućenog Trumana dovelo u sklad s vremenom. Tako je najvruće oružje ikad napravljeno postalo poznato kao „Hladni rat“.

Nuklearni "Preventivni" rat

Moje je osobno saznanje iz relevantnih diplomatskih i srodnih izvora, koji su bili „na ratištu“ u tim važnim vremenima, važnim mjestima, da je Japan bio spreman na predaju prije nego što je ijedna atomska bomba pala na njegovo zemljište. Problem koji je blokirao već određene uvjete predaje do vremena nakon atomskog bombardiranja bilo je londonsko saznanje i upliv u produživanju ponuđenih uvjeta predaje do

vremena nakon bacanja atomskih bombi (jedinih u američkom arsenalu u to vrijeme).

Britanije je opet poduzela dugoročno planiranje nove inačice uprizorenja „Sedmogodišnjeg rata“ i to vrste koja je, potpomognuta učešćem Saudijaca u napadu 11. rujna 2001. na grad New York, stvorila okružje u kojem je režim Georgea W. Busha mlađeg, radeći pod utjecajem londonskog Premijera Tonyja Blaira i njegovih laži, odvučlo SAD u rušilački dugotrajni rat u Jugoistočnoj Aziji, koji se nastavlja do današnjeg dana, ustvari britanski imperijalni rat de facto protiv ne manje namjeravane žrtve već SADA, protiv još žive slike pobjede Sjedinjenih Država 1786.g. porazivši Britansko carstvo lorda Shelburna, Jeremy Benthama i američkog izdajnika Aarona Burra.

II. Propast carstva

U svrhe ovog izvješća uzet ćemo u obzir one početke gospodarskih posljedica sadašnje svjetske krize koji se odnose na našu sposobnost preciznog određivanja duboko uvriježenih glavnih, kulturni grješki europske i srodnih civilizacija kao cjeline, grješke koje su oblikovale pretpostavke kod primjene u praksi nacija a koje su sa svoje strane odgovorne za one nepotrebne, sve gore sistematske neuspjehe koji su se pojavili nakon smrti američkog Predsjednika Franklina Roosevelta.

Ova promjena na gore, koja je uslijedila nakon smrti Predsjednika Roosevelta, u sprezi s prevaranstkim nastojanjem predstavljanja Rooseveltove Bretton Woods-ke reforme svetskog financijskog sustava kao da je [ta reforma] u skladu s dogmom Rooseveltovog Bretton Woods-kog protivnika, pro-fašističkog Johna Meynarda Keynesa.²¹ Kad je jednom Predsjednik Roosevelt preminuo, vlada Trumana i oni Trumanovi krugovi u sprezi s bivšim fašističkim simpatizerima Hitlera, kao što je bio Trumanov kompa Averell Harriman (čija je tvrtka jednom spasila nacističkog Adolfa Hitlera od stečaja, i pomogla Hitlerovom usponu na vlast nakon toga) prebacila je

---

²¹ Keynes je svoju doktrinu predstavio 1937.g. u izvornom, njemačkom izdanju svoje **Opće teorije**, koja je, kao što je Keynes istaknuo u predgovoru te knjige, bila prvo izdana u Njemačkoj čiji su se osjećaji u to vrijeme smatrali pogodnijim za njenu primjenu od englesko govornog svijeta.

[†] Tj. nova verzija starog filma

Britanski princ od Walesa, Edward Albert (kasnije kralj Edward VII), u posjeti svojim dominionima u Indiji, 1876.—godina Američkog Stoljetnog sajma.

američko političko gledište s Rooseveltovog Bretton Woodsa na Keynesov.

Krivica koju sam stoga pripisao SADu nakon 1945. i britanskim neprijateljima Franklina Roosevelta odnosi se na povrede nanesene američkom i svjetskim gospodarstvima, koje se mogu opisati sasvim specifičnim izrazima a pripadaju ulozi čina Harryja S. Trumana, suučesnika britanskog Premijera Winstona Churchilla, odnosno njegovom ukidanju, pa čak i preokretanju jasnih nakana Predsjednika Roosevelta za poslijeratni svijet.

Najpoglavitije, Predsjednik Franklin Roosevelt bio je, za vrijeme rata, nedvojbeno jasan opominjući Churchilla, između inih, da unatoč više nego mučnom, privremenom, ratnodopskom savezu s Churchillovom Britanijom protiv nacistički vođenih snaga, američka poslijeratna nakana bila je iskorijeniti Britansko i druga carstva s ovog planeta, primjenjujući ujedno ogromni proizvodni potencijal izgrađen u svrhu pobjede u ratu, i za oslobođenje i gospodarski razvoj potencijala nacija koje su bile u ropstvu i opljačkane unutar okova anglo-holandsko liberalnog i srodnih oblika izrabljivanja.

Odmah nakon smrti Predsjednika Roosevelta Trumanova vlada započela je snažnom potporom razvoja kolonijalnih elemenata Britanskog i drugih carstva, potporom politike koja je obuhvaćala uništenje ratnog

proizvodnog potencijala, koji se mogao pretvoriti [u mirnodopski] a kojeg je Roosevelt nakanio pretvoriti u važna kapitalna poboljšanja proizvodnog potencijala nacija, koje je Predsjednik Roosevelt namjeravao osloboditi da bi uživali napredak prema prosperitetnoj neovisnosti.

Uključujuća posljedica Trumanovog ulizivanja vjetrovitaj stražnjici Britanskog carstva bila je stoga, duboka, nepotrebna poslijeratna recesija u SADu pod njegovim Predsjedništvom. Taj pomak popratilo je, pod Trumanovim

Predsjedništvom pokretanje, nakane nuklearnog napada na Sovjetski Savez, kojeg je zli nasljednik H.G. Wellsa, Bertrand Russell planirao a Trumanova i britanska vlada usvojile, napad na Sovjetski Savez koji u to vrijeme nije imao neprijateljskih namjera protiv SADa, već upravo suprotno. Taj je napad otklonila činjenica da su SAD pod lažljivom Trumanovom vladom potrošile svoj nuklearni arsenal 1945.g. na nepotrebno bombardiranje Japana kao i zbog srodne činjenice da je Sovjetski Savez razvio svoj vlastiti nuklearni arsenal kao odgovor na Churchillovu i Trumanovu prijetnju, prije nego što se anglo-američki arsenal mogao obnoviti u svrhu planiranog anglo-američkog napada na Sovjetski Savez.

Osim samog Predsjednika Trumana, koji nije pokazao nikakvu stratešku kompetentnost na tom području, njegova, Bertrand Russellova i Churchillova anglo-američka nakana u tome bila je produžetak dugotrajne britanske imperijalne nakane, nakon veljače 1763., uspostaviti carstvo nastavkom anglo-holandske politike protiv svih država nacija kontinentalne Europe osim Nizozemske, to jest politike kako uzburkati dugotrajan, razoran ratni sukob kao način slabljena nacija, uključujući i SAD, koje bi mogle biti rivali Britanskom carstvu.

Slično tome, uvođenje britanske, neo-maltuzijanske, takozvane „zelene“ politike, kao što su je Bertrand Russell i drugi osmislili, imalo je nakanu, kao što je Russell napisao i slavodobitno jasno i često isticao, navesti nacije budalastih SADA i zapadne kontinentalne Europe na samouništenje vraćajući kazaljke sata znanstvenog napretka unatrag. Upravo britanska neo-maltuzijanska politika igrala je također odsudnu ulogu kasnije, u 1980.-im u samouništenju bivšeg Sovjetskog Saveza, poglavito nakon uspostave—najblaže rečeno—londonski usmjerenog Gorbačevog režima, a to je umanjilo potencijalne europske rivale Britanije, pogotovo nakon 1991.g., na upropaštenu sjenku njihove bivše gospodarske slike.

Iako se moja briga ovdje svodi na, povijesno, novijim učincima, sve dok ne uzmemo u razmatranje osvrte na američki preokret, sredinom 1940.-ih na Trumanovu politiku, bilo bi nemoguće steći kompetentno poimanje uglavnom drevnih, važnih društvenih i političkih procesa na kojima počivaju relevantne tradicije koje upravljaju svijetom u cjelini još danas.

Glede toga, ne možemo razumijeti ponašanje suvremenih društava europske kulture, bez slijeđenja tragova relevantnih svojstava isprepletenih stvarnih prošlosti Europe i bliske Istočne Azije, barem od vremena Homerove *Ilijade* i *Odiseje*. Prijašnje poglavlje ovog izvješća postavilo je prilično očigledna pitanja glede važnih problema na koje se ta povijest odnosi.

Obrana ljudske prirode

Iako ovaj pojam nije općenito jasan suvremenim veleučilištima Euro-pe i obiju Amerika danas, čovječanstvo nije red majmuna, niti kao što je Wolfgang Köhler najjasnije shvaćao, čovjekolikih majmuna. Spoznajne moći čovječanstva izražavaju se na način kako je Johannes Kepler potanko opisao otkriće univerzalne zakonitosti gravitacije u svom djelu *Sklad [Harmonije] svijeta*. Ljudska, naime, osoba ima dostup, putem jedinstvene prirode čovjeka, jedinstvene među svim živim stvorenjima, [putem] moći otkrivanja i usvajanja saznanja o univerzalnim, fizičkim i sličnim zakonitostima/ načelima. To su one moći stvaralačke mašte koje je Percy Bysshe

Shelley isticao u svom djelu **Obrana pjesništva**.

Aktualne zakonitosti ljudskog znanja ne ograničavaju se na ono što naučimo, već ih se stječe pomoću pred-postojanja, za čovječanstvo, onih stvaralačkih moći umnog rada kojeg susrećemo samo u ljudskoj sposobnosti izdići se iznad relativno ograničenog dometa ekološke relativne potencijalne gustoće napučenosti sklopa pukih životinjskih rodova. Ideje koje su odraz onog što tradicija smatra jedinstvenom, prividno duševnom moći čovjeka pojedinca, mogu se opisati kao oblik izražavanja stvaralačkih otkrića klase ideja koje su, kad ih jednom neki pojedinac otkrije u sad živućem naraštaju, namijenjene reproduciranju, na praktični način, kao otkrića budućih naraštaja.

Tako, kako je ruski akademik V.I. Vernadski pokazao, imamo sustavnu superiornost ljudskog roda kao roda, nad svim drugim živim rodovima, superiornost, po absolutnoj zakonitosti, noosfere nad biosferom, superiornost smještena u nasljednom načelu/zakonitosti u svom izražaju kao izvor postojanja noosfere. Ne postoji zakonitost koju bismo zvali "ljudska ekologija, već samo čovjekova potreba, i prividno duševna sposobnost nositi se s privremenim preprekama rastu, koje postavljaju navike osebujne inferiornijim kategorijama nežive i životinjske populacije.

Tako onda, izlog povijesti čovječanstva je borba društva protiv tih životinjskih oblika, kao što je "zelena ideologija", koja oponaša ekologije nižih oblika života. To je stvarna povijest čovječanstva o kojoj kompetentno umijeće vođenja države i shvaćanje i pojašnjenje povijesti absolutno ovisi.

Imajući u vidu upravo rečeno stajalište, kako ćemo onda ukazati gdje i kako se ovo zlo carstvo današnjice, zvano Britansko carstvo, dogodilo? Kako se to carstvo može učinkovito ukloniti, i to na pravi način, s buduće pozornice povijesti, da bismo mogli spasiti čovječanstvo, sada, od još jednog kola takvog, upornog izvora čistih i ponovljivih zala koje su to carstvo i njegovi prethodnici predstavljali do sada, u svojoj povijesti?

Stoga, da bismo razumijeli sebe i naše modern nacije danas, moramo usredotočiti našu pozornost na korijen tog problema.

Budući su sistematski korijeni sadašnje svjetske krize, fizički, ekonomski u svom liku, moramo prići relevantne, neposredne problem gospodarstva sa stajališta još dubljih, povijesnih razmatranja fizikalne znanosti, a ne monetarizma. Prema tome, moramo ispitati sadašnju, stalnu politiku takozvanog Britanskog carstva, koja je nastala, na koncu konca, na sljedeći, sudbonosni način.

Zovem ga, stoga "Brutalno"

Naglim padom bizantske moći u vrijeme kad je došlo do normanskog osvajanja Engleske, moć imperijalne, sredozemne tradicije preselila se u ruke nastajuće pomorske i financijske moći Mletaka. Pod okolnostima uspostavljenim podjarmljenjem anglo-saksonske Engleske od strane Normana, normansko viteštvo, sada vodeća imperijalna sila sa sjedištem unutar Europe, postala je mišica viteštva koje se odražavalo pod kontroliranim manipulacijama spletkarskih Marlina mletačke monetarne i odatle financijske moći. Takozvani "Križarski ratovi", koje su vodili ti obmanuti, lakovjernici, a tipičan primjer bila je izopačena vrsta simbioze normanskog viteštva i mletačke pomorske sile, to jest pomorske sile Mletaka, kojom je upravljala kopnena sila normanskog viteštva na takve načine kao putem sudjelovanja viteštva u dugotrajnim, iscrpljujućim ratovima, kao križarskim, i to na način kao što ga je zli i lažljivi Premijer Britanije, Tony Blair nedavno primjenio postavivši klopku budalastim Sjedinjenim Državama pod utjecajem te bruke svih lakrdijaša, lakrdijaškog princa Georgea W. Busha mlađeg.

Poglavito, bio je to prilično sotonski, lažljivi g. Blair koji je proglasio svoj britanski carski opoziv Vestfalskog mirovnog ugovora iz 1648., i to u korist saudijski potpomognutog povratak na glupu vrstu vječnog, vjerskog ratovanja koje je već prevladavalo, i često upropaštavalo Europu tijekom razdoblja od 1492. – 1648.g.

Glede, pak, londonskog zvjerskog vođenja carstva mletačkog tipa, umjesto države nacije, mora se reći sljedeće u svrhu pojašnjenja uporabe izraza "carstvo" da bi se moglo pravilno primjeniti na sadašnje okolnosti. U svrhu jasnoće moram ovdje sada ponovno izraziti ono što sam već ranije ovdje izrekao.

Ponavljam ovdje, kao što sam zabilježio u prijašnjem poglavlju, da su u znanoj prošlosti glavni oblici carstva bili izraženi alternativama u vidu triju, pojedinačno različitih vrsta carstva. Jednostavno rečeno, gruba, no bitna različitost je sljedeća: prvo, *azijska kopnena vrsta* kao Babilon i njegovi nasljednici. Isto tako carstva *euroazijske vrste*, kao što je bilo Rusko carstvo prije Sovjetskog Saveza, te ono ranije, produžena zamisao Filipa Makedonskog koju je uzeo (poglavito) Petar Veliki. Najznačajnije, treće, moderna sredozemna, i svjetska carstva *pomorske vrste*. Ovu potonju, treću vrstu najbolje oslikava pokušaj, na kraju neuspjeli, Perikla iz Atene i njegovog pokretanja Peloponeskog rata. No isto tako oblik koji je uspješno uspostavljen kasnije, oblik na osnovi zavjere protiv Kleopatre i Marka Antonija, skovan na otoku Capri između svećenika kulta Mitre i Oktavijana, koji je kasnije uzeo ime August Cezar. Ovaj potonji otok predstavljao je sjedište carstva koje je nominalno uspostavljeno, na Augustovom i Tiberijevom otoku Capriju sve do vremena Dioklecijana i Konstantina. Capri i srodna religijska sjedišta ostala su "sveta imanja" zapadnog Rimskog carstva sve dok nisu bila ustupljena redovničkim nadležstvima kao što je Benediktinski red, oko po prilici 500. g. poslije Krista.²²

Uz dani povijesni okvir ovih razvoja događaja, trajno povijesno značenje nakane Filipa Makedonskog treba se smjestiti u prirodu predloženog pakta kojeg opisuje Atenska škola govornišva. Dva vida, zapadni nasuprot azijskog, projiciranog europskog carstva, trebaju se spojiti zajedničkim oligarhijskim načelom ujedinjujući ono što je bilo, s jedne strane, prevladavajuća, sredozemna pomorska kultura, i s druge strane, s jednim otokom azijske kulture. Aleksandar je imao drugačiju zamisao, što su, na svoju žalost, otkrili obojica, Aristotel i car. No smrću Aleksandra, proces podjele je preuzeo uzde i ustrajao, kao usmjerenje, sve do smrti Antonija i Kleopatre.

---

²² Na pr., Isus iz Nazareta, rođen u vrijeme Augusta Cezara bio je raspet na križu pod posebnim nadležstvom cara Tiberija, koje je zakonito jedinstveno samom caru. No ono je bilo prosljeđeno na Tiberijevog nominalnog zeta [Pilata], dok je Tiberije sjedio i čekao u svom uobičajenom gnijezdu, Capriju.

UN Photo/Eskinder Debebe

Tony Blair, rujana 2009. Dok je bio premijer, govoreći 5. ožujka 2004. izjavio je da će okončati sustav države nacije. Prije 11. rujna već sam posezao za drugačijom filozofijom u međunarodnim odnosima od tradicionalne koja čvrsto drži uzde od Vestfalskog mira 1648.g., poimence da su unutarnji poslovi zemlje za nju, i vi se ne smijete uplitati osim ako vam prijeti, ili krši ugovor, ili zatraži obvezu saveza.

Mnogo kasnije, u feudalnoj Europi, nakon smrti cara Fredericka Hohenstaufena, te nakon događaja umorstava važnih članova njegove porodice i događaja Sicilijanskih Večernjica[†], nastao je pokušaj uspostave carstva pod nadnacionalnom dinastijom porodice Habsburg, kojim se nastojalo pokriti svu zapadnu i srednju Europu, a taj pokušaj trajao je sve do Vestfalskog mira 1648.g. Međutim, nakon oko 1066.g. s normanskim osvajanjem Engleske, i strmoglavi padom moći Bizanta, stvarno sjedište imperijalne moći u Europi palo je, ne u ruke normanskog viteštva, već lihvarske financijske oligarhije.

Firenca: Rođenje moderne Europe

Tako je u posljedicama "Novog Mračnog vijeka" 14. stoljeća, u 15. stoljeću istrunula moć feudalnog sustava, te je razvoj događaja dosegavši vrhunac u velikom ekumenskom Koncilu u Firenci uspostavio temelje u zakonu i fizikalnoj znanosti iz kojih će izniknuti civilizirani oblik društva koji počiva na načelu suverenog oblika modern države nacije.

Međutim, iako, kao što je rečeno o tom Koncilu, da su se "Nebesa uzradovala", slavlje koje je to dostignuće nadahnulo uskoro je prekinuto. Puzajuća moć bivšeg mletačkog lihvarstva je dovoljno oživjela i prkosila daljnjem postojanju modernog društva započetog u Firenci. Tek Vestfalskim

mirom 1648.g. i srodno tome slomom kičme habsburških nada o njihovoj tiraniji nad čitavom Europom, možemo smatrati da je više manje došlo do uspostavljanja obrisa moderne europske kulture i njene unutarnje povijesti pune sukoba.

S 1648. Europa se sada sigurno usmjeri-la na preko-atlantski svijet, radije nego [da ostane pod] dominacijom Sredo-zemnog mora Rims-kog carstva. No čak i to dostignuće ustvari je u velikoj mjeri iskvarila stega nad europskom moći, [stega] koju se može prikladno obilježiti imenom i širenjem upliva anglo-holand-skog liberalizma izgrađenog na temelji-ma skrojenim pod vodstvom mletačkog Paola Sarpija.

Nakon, dakle, izbijanja vjerskog ratovanja u zapadnoj i srednjoj Europi, kojeg su Habsburgovci orkestrirali, došlo je do izravne mletačke intervencije u Engleskoj u svrhu, u krajnjoj mjeri, preuzimanja engleske monarhije, pokušaj pokrenut u početku na samom zemljištu Engleske. Taj pothvat usmjeravao je Francesco Zorzi (odnosno Giorgi), glava mletačke obavještajne službe, zakleti neprijatelj rada Nikole Kuzanskog, djelujući unutar Engleske pod plaštem bračnog savjetnika kralja Henryja VIII, u sporazumu s Plantagenet-skim Pretendentom (kardinalom Pole-om), Thomasom Cromwellom i drugima.

Zorzijeva nakana bila je ne samo razbiti dinastijski savez po braku, između Henryja VIII i njegove španjolske habsburške žene, nego nanovo usmjeriti političke i vojne snage

---

[†] Tradicionalno ime za pobunu koja je izbila u Palermu na uskršni utorak 31. ožujka 1282. protiv vladavine Karla Anžuvinskog.

Europe između sjeverne (uglavnom protestantske) frakcije i južnog (uglavnom katoličkog) sloja, uklapajući i druge elemente tvoreći sjevernu frakciju, koja što je Nizozemska i njene francusko-govorne švicarske elemente, s protivničkim snagama koje je vodio Martin Luther King. Nakon Koncila u Trentu, Zorzijevu ulogu preuzeo je, u većim razmjerima, utemeljitelj modernog liberalizma, Mlećanin Paolo Sarpi.

„Sudsko vijeće Inkvizicije“ Francisca Goye, 1812. Vjerski ratovi koji su se širili Europom od 1492. do 1648. bili su namjerno izazvani da bi izbrisali državu naciju koja je nastala u vrijeme Renesanse.

Usred tih zbivanja, sadašnji tijek povijesti oblikovala je uloga Habsburgovaca u pokretanju ratova Inkvizicije, istjerivanjem Židova iz Španjolske, što podsjeća ozbiljne povjesničare danas na veliku povjesnu ironiju načina kako Britansko carstvo danas koristi svoje, Londonom orkestrirane, Sykes-Picot mehanizme, u borilištu smještenom među Arapima u jugozapadnoj Aziji.

Značenje pothvata kojeg je mletački Francesco Zorzi vodio, treba smjestiti unutar širećeg habsburškog vjerskog ratovanja protiv Nizozemske te doveo do rascvjetalog oblika ratovanja u razdoblju od 1492.-1648., koje je podijelilo čitavu Europu protiv same sebe. Cilj je bio zatrti instituciju modern republike države nacije započete Renesansom. Učinak je bio urediti preduvjete za pojavu Paola Sarpija, čiji je rastući utjecaj, nakon Koncila u Trentu, stvorio preduvjete za uspostavu nominalno protestantskog saveza pristaša Paolo Sarpijevog plana, to jest plana za Tridesetogodišnji rat koji je trajao od 1618.-1648., i koji će [kasnije] postati institucija konvencionalno poznata kao Britansko svjetsko carstvo danas.

Od olimpskog Zeusa do Bertranda Russella

Iako je 15. stoljeće u Europi uvelo prepoznatljive odlike ponovnog rođenja fizikalne znanosti, i to prvo Filippo

Brunelleschi u velikoj mjeri, pa kardinal Nikola Kuzanski općenito, stvarno središte razvoja sustavnog tijela znanstvene prakse bilo je, kao što će to Albert Einstein naglasiti kasnije, u Johannes Keplerovom razvoju zaglavnih zakonitosti svake kompetentne moderne fizikalne znanstvene prakse, navedenih u Keplerovom dovršenju jedinog originalnog otkrića univerzalne zakonitosti gravitacije [prikazanog] u njegovom djelu **Sklad [Harmonije] svijeta**.

Kroz to vrijeme suvremenik Keplera, Paolo Sarpi činio je najviše što je mogao, uz pomoć svog slugana, prevaranta Galilea Galileja da bi spriječio nastavak pravovaljanog oblika moderne znanosti. Opisao sam taj process ranije, no moram ga ponovno navesti, makar ukratko, u svrhu ovog gradiva ovdje.

Sarpijevo djelovanje, kao i ono Sarpijevih modernih aristotelovskih rivala, bilo je namjerni korak unazad na slučaj olimpskog Zeusa Eshilovog **Okovanog Prometeja**. Sve sistematske budalaštine tih frakcija moderne znanosti povezanih s anglo-holandskim liberalizmom sljedbenika René Descartesa, i empiričara kao Abraham de Moivre, d'Alembert i Leonhard Euler, vuku tragove do načina i sredstava koja je Sarpi nametnuo oživljenju besmislice srednjevjekovnog Williama od Ockhama na pokretanje tog modernog anglo-holandskog liberalizma, koji sada prevladava veleučilištima SADA i Europe te srodnim krugovima danas. No,

Sarpijev pristup tom cilju bio je pomalo različit.

Drugim rječima, Paolo Sarpi je jedinstven po svojoj ulozi u ostvarenju onog istog oblika moralne izopačenosti znane kao moderni liberalizam, koji će kasnije doseći vrhunac u korupciji izraženoj od poklonika Bertranda Rusella kao što su professor Norbert Wiener i John von Neumann.

Gotovo sveprisutni korijen sustavne, strateške nekompetentnosti gotovo svih ekonomista čiji sam rad susreo [do] danas nalazi se u njihovom pomanjkanju svake ekonomske koncepcije relevantne sustavne različitosti čovjeka od majmuna: različitost inače znana kao zakonitost ljudskog stvaralaštva. Za ovo stanje gospodarskih prilika, krivci Aristotel i Sarpi su, uzevši sve u obzir, glavni pogubnu upliv u kulturi modern Europe.

Nekompetentnost uzima oblik sustavnog oblika nepoznavanja načela svake kompetentne ekonomske znanosti, no jednostavno, nevino neznanje ne pojašnjava taj problem. Korijen neznanja, koji je opetovano dovodio do propasti kultura u rasponu znanih, ili razumno dokučivih povijesti, proizvod je uobčajenih načina pomoću kojih vladajuća nekolicina stekne moć vladati mnogima, vladavina poput one olimpskih bogova nad potlačenim ljudskim pučanstvom, koja je često brutalno hotimična od strane vladajućih slojeva, slojeva koji se smijulje načinu na koji pojmovi popularnog "zdravog razuma" služe, sasvim učinkovito, kao lanci iluzije koja zasljepljuje i stavlja okove lakovjernim masama kojima [vladajući] vladaju. "Populizam", izraz naširoko rabljen u englesko govornoj Sjevernoj Americi, uobičajeni je izraz učinka držanja masa stanovništva "arogantno blesavim" glede načina kojim prouzrokuju da sami sebe stave u položaj praktički zakonitog plijena tih vladara koji drže tog arogantnog roba, kmeta ili tipičnog populistu u stanju sigurne pokornosti pred klasama koje na taj način nad njima vladaju. Populisti psuju gospodara čije stopalo, ili neki drugi organ, psujući obasiplju poljupcima.

Često vjera, kao kod raznih vrsta religija udruženih u Panteonu, predstavlja varku koja drži stado kmetova, ili pretipičnih američkih populista u samozadanoj pokornosti. Ovo populističko ponašanje u skladu je s viđenjem kraljujuće uloge rimskog carskog

panteona kojeg je Edward Gibbon, autor ***Opadanja i pada Rimskog carstva***, preporučio britanskom lordu Shelburnu kao metodu vlade kako ju je primjenio Rimski car poznat kao "Julijan Otpadnik [Apostata]". Arbitar ("sudija") 'takmičarskih' vjerskih afilijacija Panteona, kao što je Sykes-Picot-ovo područje jugozapadne Azije, promiče i manipulira sukobe žrtava carstva u one krvave i srodne sukobe jednih s drugima, kao Arapa sa Židovima, te putem tih mehanizama vladar, kao što je Britansko carstvo danas, upravlja 'takmičarskim' skupinama tih azijskih žrtava.

Dopuštajući svakom od sukobljenih skupova vjernika svojatati samoočita srodstva svojih odabira "pravog [istinitog] boga", carski vladar obično postiže mogućnost vladati nad asortimanom tih navodnih "istinskih vjernika" koji bi inače udružili napore i "pojeli ga živog", [a ne da upravlja] tiranijom koja manipulira obje skupine kao lutke na britanskoj uzici. To Britansko carstvo uzor je takvih dosta uspješnih primjena u upravljanju širokim odabirom nasamarenih naivaca takozvanog sustava "slobodne trgovine". Takva je svojstvena priroda svih vrsta takozvanih "populizama". Kojiput, dosta često, britanski tirani tvore nove religije, ili kultove nalik na religije, kao što je kult "zelenih, 'čuvara' okoliša" da bi obogatili repertoar budalaština pomoću kojih onda se svi sudionici bjesomučnih svađa natječu za naklonost 'Brutalaca' [igra riječi—'Britanaca'].

Ta obmana na kojoj se temelje više manje dugotrajna carstva, ovisi stoga o vrstama praznovjerja koja lakovjerni vide kao samoočite istine. Očigledno, kad se jednom uspostavi doista znanstveni uvid u ovo, carstvo je osuđeno na propast, što je bio slučaj s borbom SADA da se oslobode anglo-holandskih liberalnih oblika tiranije.

Marx je vrlo dobro poznao lance obmane, a to je i trebao znati, jer se sam liberalno navikao nositi ih. Kad jednom uzmemo u obzir ta razmatranja, na koja sam do sad upućivao, doduše ulazeći u gradivo do različitih dubina, preostali zadatak preda mnom ovdje i sada je naznačiti lijek za ove pogubne okolnosti, koje su sadašnja vladajuća tijela popularnog i vodećeg mnijenja stvorila.

III. Ekonomisti koji podbacuju

Najznačajnija od čestih kulturnih razlika između gospodarstva tradicionalnih građana Sjedinjenih Država i tipično europskog gospodarstva leži u stoljećima dugoj nagonskoj odbojnosti tradicionalnog, američkog veterana i domoljuba prema europskim feudalnim ili srodnim oblicima oligarhijske tradicije. To je, naprimjer, osovina razlike između Saveznog Ustava SADa s njegovim **Predgovorom** kao temeljnim zakonom, i onih europskih zakonika, koji kao u slučaju zakona Savezne Republike Njemačke, primjenjuju brojne posebne elemente osnovnog zakona koje inače susrećemo u ustavnoj tradiciji SADa, ali ipak, kao u većini Europe, predstavljaju društvo sklonu parlamentarnom obliku radije nego pravom Predsjedničkom sustavu usporedivom s onim SADa. Kao stvar dinamike, isti element zakona koji se nalazi u različitim sustavima, predstavlja različit zakon po svom specifičnom djelovanju. Ovi ostatci, urođeni parlamentarnim sustavima, odraz su još neriješenih navika iz prošlosti feudalnog poretka, te su stoga odraz modernih tradicija koje su više manje usavršene prilagodbe stečevinama feudalne ili kvazi-feudalne prošlosti.

Treba shvatiti da su u nekim slučajevima kolonisti iz Španjolske bježali od ludila, od klanja koje je habsburška Španjolska predstavljala nakon 1492. U slučaju naseobina u Massachusettsu, započetih 1620.g., ili kasnijim pristizanjima u tom stoljeću u pensilvanijsku koloniju, bijeg je češće bio "u" radije nego "od". Kao u slučaju hodočasničkih naseobina 1620.g., ili Massachusetts Bay kolonije Winthropovih i Matherovih, iskustvo s ludilom pristupa i početka europskog Tridesetogodišnjeg rata, dalo je potvrdu nakane kardinala Nikole Kuzanskog iz 15. stoljeća, njegov recept budućih plovidbi preko oceana, kao plovidba Kristofera Kolumba koji je slijedio Kuzinu poruku, plovidbe u svrhu spašavanja dobrog u kulturi koju je Koncil u Firenci predstavljao za Europu, a ta kultura držala je nadu da će se ostvariti u novim, dalekim mjestima preko oceana.

Odsudni vid tih različitosti europskih kultura u engleskim naseobinama u, posebno, Sjevernoj Americi i onih ostalih u 'starom kraju' odražava se, poglavito, u odlici američkog ustavnog oblika nacionalnog

bankarskog zakona, različitog od europskog stila, koji se svojim monetarnim sustavima protivi [američkom]. Francuska se katkada najviše približava američkom, glede toga, i to zbog razloga koje lako možemo cijeliti. Glede Ujedinjenog Kraljevstva, Predsjednički sustav i načelo hamiltonskog nacionalnog bankovnog sustava su anatema. Dok se moderna Njemačko snažno naginje prema Bismarckovim reformama usmjerenim na Američki sustav kojeg obilježava Alexander Hamiltonova stečevina Abrahama Lincolna i Henryja C. Careyja, francusko zaposjedanje Njemačke poslije 1. svjetskog rata, a poglavito britansko zaposjedanje u Njemačkoj nakon 2. svjetskog rata, te uloga Londonom upravljane liberalne frakcije u Njemačkoj koja je izgurala kancelara Konrada Adenauera, pokazivali su naklonost prema promicanju nagrizajućeg, pro-anglofilskeg skretanja u običnom životu, dok je u međuvremenu neriješeno pitanje *Mezzogiorn(o)*-a bilo prokletstvo za napore punog razvoja kulture Italije.

Što se toga tiče, Hollywood nikad nije postigao britansku aristokratsku crtu prema kojoj je izgleda žudio. Samo je "Wall Street", prema kojoj se baš zbog toga pokazuje mržnja, postigla britansku sortu statusa, s pravom omražene, "klase" no koja također izaziva zavist.

Pravo poslanje Sjedinjenih Država, glede toga, bilo je ili je trebalo biti, zbližiti nacije kontinentalne Europe i SADa, i približiti Europu prema kako bismo slobodno mogli reći zajedničkim demokratskim ciljevima kontinentalne Europe i Sjeverne Amerike u razdoblju 1776.-1782., gdje slučaj markiza Lafayettea oslikava različitosti, a kasnija uloga Lafayetteovog njemačkog štićenika, Friedricha Lista, ili još kasnija naznaka afiniteta kancelara Bismarcka prema radu Henryja C. Careyja.

Leibniz nasuprot Descartesu i Sarpiju

Iako se sjeme Leibnizovog rada može naći u njegovim nakupljenim, prešutnim dugovima Filippu Brunelleschiju,²³ Kuzinom sljedbeniku

²³ Brunelleschijeva primjena lančanice [krivulje lanca] kao fizičkog načela izgradnje kupole florentinske crkve **Santa Maria del Fiore**. Nije to bila naprosto kopija krivulje žice, već djelujuća fizička zakonitost.

Propala ekonomija Adama Smitha: „[B]rīga o univerzalnoj sreći svih razumnih i osjećajnih bića posao je Boga a ne čovjeka. ... Priroda nas je usmjerila na veći dio toga izvornim i neposrednim nagonima. Glad, žeđ, strast koja sjedinjuje dva spola, ljubav užitka i strepnja od boli, potiče nas na primjenu tih sredstava za volju njih samih, bez ikakvog razmatranja njihove sklonosti prema tim dobrohotnim ciljevima koje je veliki Upravitelj prirode nakanio njima proizvesti.

—*Theory of the Moral Sentiments, 1757*

Leonardu da Vinciju,²⁴ Johannesu Kepleru,²⁵ Fermatu,²⁶ i Christiaan Huyghensu, Leibnizov preporod drevne pitagorejske i platonске koncepcije *dinamike (dynamis)* bio je naj snažniji doprinos svakoj pravovaljanoj modernoj znanosti otada, a znanost i Klasična kultura bile su veliki poravnatelji u modernoj europskoj kulturi. Leibnizovo otkriće moderne važnosti dinamike, dalo je skok s vlastitog Leibnizovog i Bernoullijevog rada na Bernhard Riemannovu docentsku dizertaciju 1854.g. Naprimjer, upravo protukartezijanski pristup Leibnizovog razvoja infinitezimalnog računa bio je najodsudniji izvor nadahnuća mojih vlastitih otkrića na polju znanosti fizičke ekonomije.²⁷ Vrlo je važno

---

²⁴ Na pr., njegovo otkriće nove zakonitosti perspektive, i dubljeg smisla lančanice i traktrise [tractrix—ploha konstantne negativne zakrivljenosti u prostoru, *op. prev.*].

²⁵ Infinitezimalni račun.

²⁶ Lom svijetla, najmanji hod.

²⁷ Moja sreća je bila, kao što sam zapisao u ranije objavljenim radovima, što nikad nisam prihvatio euklidovu geometriju, čak i kod svog prvog susreta s takvom građom. Odvratila me posredno od toga

Creative Commons/David Farrer

da je ovaj pojam dinamike odsudno svojstvo Klasične pjesničke kompozicije i Klasične tragedije, kao što je taj značaj, o ironiji, istaknuo Percy Bysshe Shelley u svom djelu **Obra-
na pjesništva**. U konačnom obračunu, upravo napredak u tim stvaralačkim moćima ljudskog uma predstavlja razliku ljudskog pojedinca od životinje, a one su veliki osloboditelj od iskvarenog i izopačenog utjecaja zvjerskog

[brutalnog] pojma društvene klase.

Pojašnjavam.

Kao što je Einstein istaknuo glede Keplerovog rada, gledajući ga kroz prizmu Bernhard Riemannove obrade protuentropijske

zakonitosti dinamike, Keplerovo jedinstveno originalno otkriće zakonitosti univerzalne gravitacije, u njegovom **Skladu svijeta**, na odsudan je način dalje usavršio Leibniz

---

odsudna intelektualna konfrontacija s načelima željezne i čelične konstrukcije kojoj sam bio izložen u svojoj ranoj mladosti razgledajući obližnji mornarički dok u Charlestownu, tako da je na mene veoma jak utisak učinila potreba optimizacije geometrijskog oblika mase koja je podržavala razne strukture gdje je cjelokupna težina sklopa igrala odsudnu ulogu, pa prema tome nisam nikad mogao prihvatiti abstraktnu geometriju kao nešto različito od fizičke geometrije. Stoga sam se snažno odupirao indoktrinaciji u toj intelektualnoj kanalizaciji euklidskih i kartezijanskih geometrija u kojoj su se intelektualno utapali toliki moji mladenački drugovi u višim razredima srednjoškolskog kao i veleučilišnog programa, kojem su bili rutinski izloženi.

usavršenjem svog jedinstveno originalnog otkrića infinitezimalnog računa. Einstein je izvukao daljnji zaključak, iz rada ovih prethodnika, da je svemir konačan, radije nego beskonačno proširen, i da je samoomeđen (pa prema tome neomeđen) univerzalnim fizičkim zakonitostima od kojih je složen, kao što je gravitacija. Neomeđen je, jer kao što je Filon iz Aleksandrije naglasio u svojoj denuncijaciji Aristotelove teologije, svemir nije aristotelovski (nije nepromjenljiv), već radije podvrgnut samorazvoju, (odnosno protuentropijski).

To otkriće utjelovljuje rad u istom pravcu metode drevne obrade *sferne geometrije* Egipćana i Pitagorejaca.

Kad svratimo svoju pozornost, s neposrednih prethodnih razmišljanja na Leibnizovo vlastito otkriće zakonitosti ontološki infinitezimalnog računa, naročito njegovo usavršeno razumijevanje tog računa sa stajališta dinamike, tijekom 1690.-ih, pojavljuju se opće zakonitosti i preduvjeti za znanost fizičke ekonomije. Najvažnije za naše gradivo ovdje je to što ta naklonost prema "izjednačivanju" korisnosti znanstvenog i Klasično-umjetničkog napretka, nije uvijek bila općenit slučaj.

U drevnoj europskoj kulturi, zabrana aktualnog stvaralaštva glorificirala se, javno, kao što je olimpski Zeus, zli tiranin Eshilovog **Okovanog Prometeja** zabranio stvaralaštvo. Kao što je Filon naglasio, Aristotel je neposredno, sustavno, isključio stvaralaštvo kao i svi suvremeni protivnici znanstvene istine, kao danas čelni čovjek protu-humanističkog *World Wildlife Fund*-a [Fond svjetske divlje prirode], vojvoda od Edinburgha Britanije. To je izuzeće ljudskog dostojanstva koje [izuzeće] je bilo sveprožimajuće načelo i u pretpostavkama **Euklidovih Elemenata**, isto urođeno zlo tog Euklida, koje su u praksi odbacile ličnosti europske Renesanse kao Nikola Kuzanski, Leonardo da Vinci, Johannes Kepler, Pierre de Fermat, Gottfried Leibniz i Bernhard Riemann.

Bijedna ispovijest obmanutog Marxa o doživotnoj, praktički kukavnoj religioznoj (stanovite vrste) predanosti doktrini izopačenog plagijatora Adama Smitha, kao Smithovoj **Teoriji moralnih osjećaja** samo je tipičan primjer, što je i slučaj svih sljedbenika britanske Haileyburyske škole. To bi trebala biti dovoljna opomena, da osim

radova ekonomista Američkog sustava, kao što je Alexander Hamilton, prevladavajuće doktrine glede ekonomije, diljem svijeta, posebno one izvedene iz učenja te britanske škole, a koje su sa svoje strane izvedene iz okamitske dogme Paola Sarpija, kao na pr. Descartesova varijanta, bile su ne samo urođeno nekompetentne sa stajališta znanosti i Klasične kulture, već namjerno takve. Bile su nekompetentne u primjeni, a mnogo gore od toga sa stajališta relevantne znanosti.

Lekcija iz Vernadskog

Suvremeni, prevarantski, imperijalistički, anglofilski pravci u fizikalnoj znanosti i socijalnim doktrinama, izvedeni su, poslije 1920.-ih, uglavnom iz sklopa britanskih imperijalističkih ideologa, koje vodi trio iz gnijezda Fabijanskog društva, zakleti sotonist Aleister Crowley, H.G. Wells i Bertrand Russell. Istaknuti poklonici tog trija su dvojica unuka Thomasa Huxleyja, Aldous i Julian, koji su pogurali H.G. Wellsa na svjetsku pozornicu, a tu spade i treći slučaj, George Orwell. Bio je to krug koji je stvorio kult LSDa i raznoraznih 'čarobnih' napitaka. Aldous, Julian i George Orwell bili su istaknute ličnosti u Crowleyjevom programu širenja kulta koji je postao poznat kao kult LSDa. Posebno se ističe Julian glede svrhe ovog izvješća, zbog svoje značajne uloge na položaju u Organizaciji Ujedinjenih Nacija (OUNu) u razdoblju nakon 2. svjetskog rata, uloga koja veoma razvidno obuhvaća njegov vodeći udio u krojenju neo-maltuzijanske dogme životinjske i ljudske ekologije.

U istom razdoblju, Bertrand Russell i njegovi takvi sljedbenici kao utjecajni znanstveni prevaranti kao professor Norbert Wiener i John von Neumann razvili su preinaku, u svakom smislu fašističkog, pro-sotonskog oblika ekološke dogme. Kult "teorije informatike" bio je istaknuti izdanak Russellove divljački protuhumanističke laži, [njegov rad] **Principia Mathematica**.

Sve u svemu, utjecaj ovih i pridruženih lica, počeo je određivati temelje onog što se u poslijeratnom razdoblju nakon 2. svjetskog rata javilo kao uranjanje u raširenu obijesnu dekadenciju egzistencijalizma, čiji upliv se umnožavao pod utjecajem izopačenih kultova kao projekti poslijeratnog europskog Kongresa za slobodu kulture.

Tim britanskim (ili bismo možda trebali reći „brutalnim“) i sličnim usmjerenjima radikalno redukcioniističke, moralne i intelektualne dekadencije 20. stoljeća, suprotstavilo se, najistaknutije, u znanosti tog vremena, vodstvo dvojice sustavnih sljedbenika radova Bernharda Riemanna na polju metoda leibnizovske i riemannovske dinamike, ruski akademik V.I. Vernadskog i Alberta Einsteina. Najbolji način rada s onim truležom, kojeg su proturali kao relativno službene, liberalne ekonomske dogme u razdoblju nakon ere Franklina Roosevelta, je usredotočiti se na dublji smisao za kompetentnu znanost ekonomije ovih izopačenih raznolikosti struja dinamike u 20. stoljeću, nasuprot dubljeg smisla usvajanja kompetentnog načina u oblikovanju gospodarskih politika nacija i svijeta općenito.

Sarpijeva okamitska dogma

Sva vodeća, problematska pitanja moderne europske politike i njene primjene, koja sam naznačio u ovom izvješću do sada, izdanak su Paolo Sarpijevog usvajanja srednjovjekovne ludosti Williama od Ockhama, koja je dala cjelokupnu osnovicu Sarpijevim i Galilejevim doktrinama sociologije i empiričarske zamjene za znanstveno umijeće.

Da ukratko ponovim što sam o tome naveo ranije, Sarpijev trik je bio, da bi izbjegao stratešku zamku koju je moderna znanost predstavljala aristotelovskim protivnicima moderne europske države nacije, dopustivši ograničene inovacije tehnologije, no unatoč toga zabranivši kompetentnu znanost, posebice onu Kuze i Johannesesa Keplera, Sarpi i njegovi sljedbenici uradili su to upravo tako zvjerski kao što to čine moderni europski sljedbenici Aristotela. Tipičan izraz te Sarpi-jeve politike bila je izrođenost u primjeni moderne znanosti, koja nadomješta fizikalnu znanost pukom matematikom, a u najgorem slučaju, statističkom metodom. Da bi osigu-rao taj učinak, Sarpi i njegov slugan Galileo promicali su srednjovjekovno mračnjaštvo Ockhama, kao svoj odabir temelja kojim su europski liberali nadomjestili fizikalnu znanost. Odatle [dolaze], René Descartes i njegov sljedbenik Abbé Antonio Conti, i zatim Contijevi sljedbenici, neo-kartezijski prvaci mitičkog sir Isaaca Newtona.

Zli srednjovjekovni iracionalist Ockham bio je pravi prorok Sarpijevog modernog britanskog liberalizma. U svrhu jasnoće, sad ću ukratko ponoviti što sam upravo rekao, ovaj puta u svjetlu Eshilovog **Okovanog Prometeja**.

Kult Bertranda Russella

Kao što sam istaknuo ranije u ovom izvješću, svojstveno zlo znanog europskog drevnog i srednjovjekovnog društva, predstavlja zabrana olimpskog Zeusa Eshilovog **Okovanog Prometeja**, koja ne dopušta znanje otkrića stvarne znanstvene zakonitosti općem puku. To je, naravno, osnov takozvane maltuzijanske dogme koju je Giammaria Ortes uveo u London, i politike izopačenih utjecajnih tvorevina kao *World Wildlife Fund* vojvode od Edinburgha danas. Stoga, suvremena znanstvena i gospodarska primjena oskaćena je sustavno formalnom, algebarskom matematikom koja isključuje priznavanje postojanja Leibnizovog ontološki infinitezimalnog. Takvi su bili slučajevi empiričara 18. stoljeća koji su slijedili vodstvo Abbé Antonija Contija i Voltairea, kao Abraham de Moivre, d'Alembert, Leonhard Euler i Joseph Lagrange, i njihovi poklonici 19. stoljeća, kao Laplace, Augustin Cauchy, Rudolf Clausius i Hermann Grassmann. Mehanistički kult Ernsta Macha i radikalniji kult Bertranda Russella su novije, i surovije ekstermne varijante na temu Sarpijevog promicanja okamitskog kulta. Na taj način Russellov prethodnik Sarpi stao je u obranu zabrane znanosti olimpskog Zeusa, ali je dozvolio ograničenu količinu curenja mehaničkih inovacija, no ne dozvoljavajući širenje znanja univerzalnih zakonitosti kao što je Keplerovo jedinstveno originalno otkriće univerzalne gravitacije. Britanci su izbjegavali činjenicu da poluidiotiski plagijat Keplera od strane krugova koji su stvorili Newtonov kult, nije dopustio razmatranje bilo kojeg, važnog, eksperimentalnog dokaza zakonitosti; odatle blesava diverzija koja kaže da je Isaac „Ne-izmišljaj-hipoteze“ Newton otkrio gravitaciju kad mu je na glavu pala jabuka. (Vjerojatno, ako sagledamo važne dokaze pri ruci, ta jabuka je prežestoko udarila Newtona, ili u drugu ruku možda nedovoljnom žestinom.)

Tako je moderni empiričarski kult, kojeg su Sarpi i njegovi sljedbenici uveli, ostao vjeran zabrani olimpskog Zeusa protiv otkrića načela/zakonitosti, ograničivši inovaciju na u

biti mehanističke oblike algebarske tehnike, a isključivši univerzalne fizičke zakonitosti.

Sarpijevski prijevarena empiričara je sustavno korijen urođene nekompetentnosti metode svake tobože konvencionalne nastave i svih predavanja moderne ekonomske dogme. Upravo iz tog razloga, ja sam bio najuspješniji od svih modernih prognostičara dugoročnih gospodarskih predviđanja, od 1956.g. do današnjeg dana, dok su svi poznati navodni rivali, čiji rad poznajem, uključujući i Nobelovce, čak i one koji su imali ozbiljnija dostignuća na drugim poljima tog predmeta, bili relativno neuspješni u ovom odsudno značajnom vidu prognoziranja krize, tijekom ovog istog proteklog vremena. Stoga, zamislite se kojoj bi pedagoškoj dozvoli (licenci) predložili da nosi ime „ljudska ekologija“!

„Ekološka dinamika“

Točno to, što je legendarni olimpski Zeus zabranio, otkriće „vatre“ od smrtnih ljudskih bića (na pr. [otkriće] „nuklearne energije“) razlika je života društava prikladnih ljudskim bićima, od skupine životinja.

Tijekom 1970.-ih nuklearni znanstvenici u raznim dijelovima svijeta uveli su u uporabu odokativni izraz „gustoća protoka energije“, kao način koji ukazuje na dublji smisao temeljnih promjena u kemiji generiranja energije i primjene, čiji je znakovito tipičan primjer nuklearna kemija i termonuklearna fuzija, pa zatim, također pojam reakcije „materije/antimaterije“. To je zadovoljilo potrebe da se rasprava fizičke kemije energije prebaci od izraza koji navodi na krajnje pogrešnu i nekorisnu primjenu brojanja kalorija.

Dublji smisao ovog poboljšanja u praksi, bila je činjenica da čovjekova sposobnost održati viši fizički životni standard i veću moć postojanja po glavi i po četvornom kilometru, zahtijeva izbacivanje lažnog pojma „zakona entropije“, kojeg su predlagali Rudolf Clausius, Hermann Grassmann i Kelvin, i uvođenje točnijeg pojma načina koji čovjeku predstavlja stalan izazov uzastopno sve viših stanja organizacije fizičko kemijskih procesa, koju znanost vidi u neizmjernom svemiru, a također u istraživanju područja vrlo, vrlo malog.

Što više razmatramo tu građu, i istražujemo je, to gluplje i gluplje izgleda zamisao „monetarne vrijednosti“, kad se gleda na uobičajeni, lakoumni način, kao mjerilo gospodarske uspješnosti po glavi i po četvornom kilometru. Doista istinskim znanstvenicima u praksi, korisnost novca kao sredstva razmjene, nije sporna; no pojam novca kao norme za fizičku vrijednost proizvoda ili procesa, oštriji umovi su raspoznali svojstveno besmislenim.

Stoga, izvor dosljedne nadmoći mojih metoda dugoročnih gospodarskih predviđanja bilo je spoznanje te bitne razlike između novca i vrijednosti.

Nije to bila puka slučajnost da su desetljeća ubrzane stope propadanja svjetskog gospodarskog sustava u cjelini, bila odraz spleta posljedica napuštanja 1971.-1972.g. sustava čvrstog valutnog tečaja i naknadnih mjera, uloge prijevare sa saudijskom naftom u stvaranju anglo-holandsko-saudijskog 'spot' tržišta[†]. Pomak od „poštene (fer) trgovine“ na sustav „slobodne trgovine“, kojeg su pratile razorne američke/anglo-holandske liberalne mjere reformi, bila je ta da su usvojene zablude vodile svijet u cjelosti, naročito same SAD, tijekom 1968. – 2009.g. u sadašnji trajni pad u globalni gospodarski ponor. Sve dok sustav plutajućih valutnih tečajeva, monetaristički sustav, nastavi postojati, svijet je, u svojoj cjelosti, osuđen na samozadani udes i sada osuđen na rani silazak u ponor najvećeg, planetarnog „novog mračnog vijeka“ koji nadmašuje sve rekorde do danas.

Kad je ekologija korisna

Osoba, naročito ekonomist ili računovođa, koji vjeruje u „ljudsku ekologiju“ je budala, u najboljem smislu nekompetentan i možda čak i opasnost za društvo. Međutim, primjena proučavanja ekologije životinja u svrhu određivanja absolutnih razlika ljudske kulture i ekologije životinja, može biti vrlo korisna. Ustvari, kompetentna primjena **ljudske** političke ekonomije zasniva se baš na korištenju te različitosti. Moja norma mjerenja, potencijalna relativna gustoća napućenosti, oslikava taj način.

No, prije nego što pojurate naprijed samo na osnovu te usporedbe, bitno je uvesti

[†] Tržište trenutnih isporuka [nafte]

dodatno, načelno razmatranje: onaj isti pojam **dinamike** kojeg sam naglasio u prvom poglavlju, gore, u ovakvim slučajevima kao naša razmatranja dubljeg smisla zaključnog odlomka Shelleyjeve **Obrane pjesništva**.

Popularna kriva predodžba koju uobičajena stručna i usporediva primjena ekonomije uzima kao svoju temeljnu pretpostavku, može se slijediti unatrag od gluposti Descartesa do drevnih obmana kao što je dogma euklidove geometrije. S predmetima se postupa kao da stvarno lebde u prostoru, u skladu s a-priorističkim definicijama, aksiomima i postulatima kartezijanskog stajališta o predmetima koji lebde u prostorvremenu. Leibniz, u svom raskrinkavanju prijevara Descartesa, kao u svom radu iz 1695.g. **Specimen Dynamicum**, pravi odsudni svojevrsni korak u pravcu kasnije dinamike Bernharda Riemanna. Na ovom mjestu opet ću navesti, ukratko, svoje vlastite zaključke glede toga.

Kao što sam naglasio ranije ovdje, i u drugim objavljenim radovima, naša čula su usporediva instrumentima za primjenu u eksperimentalnim uređajima koje rabimo u istraživanjima kojima težimo dokazati zakonitosti/načela. **Ti uređaji ne misle**. Ljudski um, naprimjer um vrijednog eksperimentalnog znanstvenika, postupa u smislu kako je Johannes Kepler postupio kod otkrića opće zakonitosti univerzalne solarne gravitacije u svom djelu **Sklad svijeta**. Čovjek istražitelj, kao Kepler, iskorištava nedvojbene sustavne prekide zapaženih eksperimentalnih dokaza, da bi odredio koncepciju fizičke zakonitosti, čije se učinkovito djelovanje ne može poricati, no čija uloga se ne može proizvesti izravno iz bilo kojeg dijela korištenog eksperimentalnog uređaja. Ne čula, već spoznajne moći osebujne ljudskom umu, otkrivaju, i **nadolaze na saznanje** relevantnih fizičkih zakonitosti.

Prema tome, prazni prostor, čiju zamisao izvodimo—[kad prihvatimo] izvjesnost zapažanja čulima—o kojem Descartesova tvrdnja u potpunosti ovisi, stvarno ne postoji u tom obliku koji zapažamo čulima. Činjenica je naprosto da su instrumenti ono što jesu i ništa više od toga. „Prazni prostor“ ne postoji u kompetentnoj znanosti; kao što je Kepler predočio univerzalnu zakonitost gravitacije, u svom **Skladu [Harmonijama] svijeta**, gdje ljudi neznalice, kao Ernst Mach,

razmišljaju u smislu čestica u praznom prostoru, kompetentni znanstvenici kao Kepler, ili Riemann, ili Max Planck razmišljaju u smislu harmonije fizičkog prostorvremena. Podrazumijeva se, dublji smisao ovog što sam upravo istaknuo, bio je poznat Kepleru, Fermatu, Leibnizu, Jeanu Bernouilliju, Carlu F. Gaussu, Bernhardu Riemannu, Plancku, Einsteinu i drugima. Takva je različitost **dinamike**, kako su je shvaćali drevni Pitagorejci i Platon, i slavni aforizam Heraklita, kao u Platonovom **Parmenidi**, i kompetentnoj modernoj znanosti. Najznačajnije od svega, to je bila osnovica tvrdnje Albert Einsteinovog davanja obilježja dinamici fizičkog prostorvremena. Ista vrsta koncepcije javlja se kod dinamike sustava ekologije životinja; to je ista koncepcija dinamike koju sam naznačio gore, kao ključ onog što je Shelley opisao u zaključnom odlomku svog rada **Obrana pjesništva**, kao načelo stvaralačke mašte, što je isto načelo dinamike, na kojem počiva naznaka svakog kompetentnog načela Klasične tragedije.

Slično tome, sastav sklopa životinjske vrste unutar zajedničkog staništa, čini dinamički sustav, i mora ga se procjeniti kao takvog. Pojedinačne vrste, ili raznolikost vrsta, ne određuju potencijalnu relativnu gustoću napučenosti te vrste, već dinamička odlika tipična čitavom sustavu pripadajućih vrsta u tom staništu. Kad jednom prihvatimo tu činjenicu, možemo donositi određene vrste općih primjedbi glede potencijalne relativne gustoće napučenosti takvog sustava i, prema tome [napučenosti] tih vrsta ili raznolikih vrsta. U tome, stanište djeluje na taj sustav, a sustav na stanište i vrste ili raznolike vrste koje ono obuhvaća. U tom smislu, i jedino u stručno priznatom viđenju ovog gradiva, dinamički sustavi pripadajućih sklopova ne-ljudskih vrsta ograničuju se relativno čvrstim graničnim uvjetima, koji određuju potencijalnu relativnu gustoću napučenosti. Nijedna takva vrsta ne može svojevolumeno nadmašiti takve granične uvjete. Samo čovječanstvo može nadmašiti te vrste granica.

Pitanje ekonomije/gospodarstva onda postaje stvar preduvjeta za uspješno održavanje povećanja potencijalne relativne gustoće napučenosti našeg društva i čovječanstva. Sličan sklop dinamičkih pojmovnih problema javlja se kod ljudske relativne gustoće napučenosti. No, prije nego se osvrnemo na tu odsudno važnu temu rasprave ovdje, jedno drugo razmatranje mora se uvesti.

Dinamika ljudskog pučanstva ne može se zaključiti iz dokaza valjanih za model ekologije životinja.

Osovina povećanja potencijalne relativne gustoće napučenosti su, u slučaju proizvodnje i radnika u toj proizvodnji, napredovanja u usvojenom saznanju univerzalnih fizičkih zakonitosti. Osovina relativne produktivnosti, po glavi i po četvornom kilometru sektora gospodarstva, leži u povećanju produktivnosti, i očekivanih godina života i zdravlja okružja u kojem se proizvodnja odvija.

Reaktor Kamini u Kalpakkamu, na indijskoj jugoistočnoj obali, jedini je torijski nuklearni reaktor na svijetu, koji je u funkciji. Ogromne zalihe torija Indije čine ga odličnim odabirom za podmirenje zahtjeva nacije za energijom.

Naprimjer, uzmite slučaj vrste koji sam koristio kao ilustraciju u brojnim prilikama.

Južna obala Indije

Indija je dosegla razinu pučanstva procijenjenu na više od jedne milijarde ljudi. Vrlo velik omjer ukupnog stanovništva ima vrlo niske kvalifikacije, i živi u užasnim prilikama. Sve manji potencijal resursa fosilnih voda guši stanovništvo. Produktivnost po glavi siromašnijih sektora stanovništva je pogubno niska. Ne možemo očekivati spektakularna povećanja u potencijalnim stopama produktivnosti većine samog stanovništva u inkrementima manjim od polovice do jednog punog pokoljenja razvoja. Međutim, uvođenje važnih poboljšanja u snabdijevanju vodom, električnoj energiji, prijevozu, prehrani i zdravstvu, naprimjer, povećalo bi učinkovitost proizvodnih napora postojeće radne snage. Ukratko, **dinamika**.

Usporedivi odnos postoji u neobično različitim preduvjetima postojećim u nacijama zapadne Europe ili SADa. Skrativši proteklo vrijeme, i fizičke troškove društvu, od dugih putovanja radne snage [do radnog mjesta], te pojeftinivši fizičke troškove (za razliku od cijene) života proizvodnih komponenti radne snage, istovremeno poboljšavši čimbenike zdravstva i intelektualnog razvoja znanstvenih i srodnih čimbenika, sve to ulazi u jednadžbu. Međutim, ti čimbenici ovise o

relativno visokim stopama razvoja kulture nošenih znanošću i srodnim granama, i o općem povećanju prosječne efektivne temperature energetske izvora po glavi, po četvornom kilometru i jedinici proizvodnje. To su izazovi koji se ne mogu zadovoljiti na planetu kao cjelini danas, osim kroz pomak na naveliko povećanu količinu energije, ali, čak još izražajnije, povećanje razine gustoće protoka energije koja se ne može postići bez hitrog proširenja postavljene nuklearne energije. Bez visokih stopa gustoće protoka energije u sprezi s nuklearnom energijom, cjelokupni planet je sad na rubu ekološkog sloma potencijalne relativne gustoće napučenosti cjelokupnog planeta.

U svim slučajevima, stanje planeta zahtjeva da najveći prioritet za poboljšanja mora doći unutar spleta tih čimbenika koji utječu neposredno na neto povećanje proizvodne moći radne snage.

Cijena opstanka

Već sam istaknuo činjenicu da nema stvarne spone između cijene u novcu i vrijednosti. Većina katastrofa, uključujući i sadašnji nasrt opće krize propasti planeta gurajući ga veoma blizu ruba novog mračnog vijeka, u sprezi su sa zabludom da postoji funkcionalna sprega između pretpostavljene cijene u novcu i fizičko ekonomske vrijednosti. Raširena zabluda da takva recipročna vrsta cijene i vrijednosti postoji, pokrenula je pravo ludilo prevladavajućih

donošenja ekonomske politike nacija zadnjih četrdesetak godina.

Za razliku, potreban je trajni čvrsti tečaj razmjene, globalni kreditni sustav. Inače, opća, masovno ubilačka odlika gospodarske krize propasti čitavog planeta, sad je neizbježna, i to neizbježiva uskoro. Ne smijemo uzeti u obzir samu cijenu kao najvažniju; stabilnost uspostave relativne cijene između valuta, bliske postojećem relativnom izračunu cijena, je odsudna. Poslije toga, cijene robe moraju se prilagoditi čvrstoj cijeni valuta, radije nego obrnuto. Unutar granica sustava čvrstog valutnog tečaja, koncepcija izračunavanja cijena robe, unutar i između suverenih nacionalnih sustava, mora biti povratak na bivši sustav zvan sustav "poštene trgovine".

Sustave „slobodne trgovine“ treba izvesti na stražnja vrata u dvorište i ubiti iz samilosti. Životi ljudi, a ne novci, moraju se zaštititi.

IV. SADA: ZBACITE OKOVE

Kad čujem navodne ekonomiste i sličan soj dužnosnika kako govore o tobožnjim načelima ekonomije, naježim se, i zacrvnem od srama i osjećaja sažaljenja. Absolutno najgori takvi profesionalci su, očito, oni koji slijede sadašnji hir „financijskog inženjeringa“. Zbog svoje nedavne osude te ludosti, odajem potpuno priznanje bankaru Paulu Volckeru za njegove javne primjedbe o tome.

Postoje još i druge nedavne prakse, koje se moraju okončati. Naprimjer, zaraza zvana Adam Smith mora prva otići.

Određeno „fundamentalističko“ religiozno obožavanje Adama Smitha i njemu sličnih, ima žarište na udivljenju kako je Smith uspješno utrapio gadni komad plagijata 1776.g. rada A.R.J. Turgota, koji zauzima glavni „teoretski“ sadržaj Smithovog otvoreno protu-američkog trakta, **Bogatstvo nacija**. Zato, svaki američki domoljub, pošten i zdrava razuma, ne bi, ubuduće, smio imati nikakve sveze s Adamom Smithom. Ako ima sumnja u ovu predloženu mjeru, važniji, i ustvari poročniji rad samog Smitha, je njegov **Teorija moralnih osjećaja** iz 1759., knjiga koja je privukla 1763.g. Smitha u mrežu kao agenta lorda Shelburnea, izvršnog poglavara Britanske istočno indijske tvrtke, i osnivača Britanskog

MVPa [Foreign Office-a] 1782.²⁸ U **Bogatstvu nacija**, Shelburneov agitator Smith predstavlja ustvari samo „uzorke stolice“ britanske doktrine, nakanjene obučavanju onih koji uživaju u konzumaciji takvih stvari. U ranijem djelu **Teorija moralnih osjećaja**, Smith vodi čitatelja u stalno državljanstvo unutar originalnijeg debelog crijeva i njegovog sigmoidnog dijela kao takvog.

Dakle, vrijeme je konačno raspoznati fatalnu grješku Karla Marxa, utoliko koliko marksisti nastavljaju onim što se dokazalo u slučaju, naprimjer, Sovjetskog Saveza, Marxovim fatalno redukcionističkim razumijevanjem opisnog navođenja Adam Smithove dogme.

Cjelokupnost britanske političke ekonomije od ustoličenja kralja Georgea I, ovisila je o prijevari uzidanoj u ontološke pretpostavke naznačene u Smithovoj **Teoriji moralnih osjećaja** iz 1759.g. Već je krajnje vrijeme raspoznati da je fantazija Karla Marxa imala korijene u pretpostavki, da je on, Karl Marx, bio politički protivnik lorda Palmerstona, šegrt Jeremija Benthama, pod čijim londonskim pokroviteljstvom Marx je ustvari služio londonskim interesima, nikad ne prepoznavši izvor svojih vlastitih zabluda. Međutim, čovjek se ne bi smio gledati toga naslađivati jadom Karla Marxa. Postoji samo nekolicina vodećih političkih ličnosti u SADu, drugim Amerikama, ili Europi danas, koji nisu isto tolike žrtve političko-kulturne zablude kao što je svojevremeno bio Marx. Marx je gledao toga bio sljedbenik empiričkog mistika Paola Sarpija, i u tom smislu, lakovjernik, „hereditarno“, srednjevjekovnog Williama od Ockhama.

Marx je poznavao okove iluzije vrlo dobro; trebao je, budući je sam postao liberalno naviknut nositi ih.

Ta sorta zablude, koja ni u kojem slučaju nije jedinstvena vjernim, ili pretpostavljenim marksistima, razlog je da je sadašnji nasrt krize opće gospodarske propasti čitavog planeta, sada, takva kobna opasnost za cijelo čovječanstvo. Opasnost leži u činjenici, da tipični vodeći političari, ili navodni

---

²⁸ Za iskreniji uvid u britanski empirizam, pikantniji radovi poglavara tajnog ureda britanskog MVPa, Jeremija Benthama, i Benthamova uloga u orkestraciji odvratnijih događaja francuske Jakobinske strahovlade, bili bi od mnogo većeg kliničko znanstvenog zanimanja.

Entergy Nuclear

„Stoga, moramo staviti naglasak na masivna, visokom tehnologijom nošena, uglavnom intenzivna kapitalna ulaganja u osnovnu gospodarsku infrastrukturu, s naglaskom na nuklearnu energiju”, piše LaRouche. Na slici nuklearka u Arkansasu.

ekonomisti, ili SAD danas, nisu iznimke kad se radi o ovoj općoj, razornoj grješki u razmišljanju.

U izvješću nekoliko redaka ranije ovdje, ukazao sam na neke prepreke, koje predstavljaju nedavne i sadašnje navike u Europi, [prepreke] uspostavi globalnog sustava suradnje republika s odlikom savršeno suverenih država nacija. Glavne smetnje tom obliku unutar transatlantske sfere bio je uglavnom utjecaj anglo-holandskog liberalnog imperijalnog sustava. Sve dok je London u stanju voditi igru huškanja jedne strane Atlantika protiv druge, uz pomoć tradicionalne anglofilske stranke izdaje, koja vuče porijeklo od stranke britanske Istočno indijske tvrtke unutar samih Sjedinjenih Država, republike na obim stranama Atlantika moglo se i još uvijek se može navesti na politiku jednih protiv drugih. Rascjep u transatlantskim odnosima preljeva se u poteškoće u odnosu između, najočiglednije, Sjedinjenih Država i Azije, a to također potpomaže Britanskom carstvu u nastavljanju svog masovno ubojitog sustavnog ugnjetavanja ljudi Afrike.

Lijek ostaje, potvrda i provodba Vestfalskog mira, i ustavnog oblika poretka na planetu sačinjenom od osobno suverenih kultura država nacija.

Mjere za sad

Sad nam je potrebno jasno shvaćanje da je zadnjih četrdeset godina moralnog i fizičkog truljenja vlada i nacija općenito, snizilo potencijalnu relativnu gustoću napučenosti planeta dok se istovremeno populacija planeta vinula u visine. Time obuhvaćena posljedica tog uzorka pomaka na takozvano „poslijeindustrijsko društvo” u zadnjih četrdesetak godina, u spletu s učinkom propusta iskorijeniti stari imperijalizam anglo-holandskog liberalizma, je ta, da unatoč relativno kratkoročnog vala u

nekim predjelima planeta, potencijalna produktivnost radne snage planeta u cjelini, po glavi i po četvornom kilometru imala je odliku masivnog osiromašenja bitne infrastrukture i srodnih proizvodnih resursa, pa u spletu sa snižavanjem razine neto fizičkog dohotka i produktivnosti radne snage, pokušavani bi preporod gospodarstava samo na osnovu porasta zaposlenja bio užasan neuspjeh. Čimbenik izgubljene kvalificiranosti i vještina kao na primjeru američkih i europskih radnika je strahovit.

Stoga, moramo staviti naglasak na masivna, visokom tehnologijom nošena, uglavnom intenzivna kapitalna ulaganja u osnovnu gospodarsku infrastrukturu, s obuhvatnim naglaskom na nuklearnu energiju. Inače, ako se oslonimo na prijevaru takozvane „slobodne energije”, jezovito stanje nalik na mračni vijek uklještit će i uništiti većinu pučanstva i sadašnjeg preostalog gospodarskog potencijala cjelokupnog planeta. Na sjecištu smo globalne krize, gdje je politika „slobodne energije” politika genocida, baš kao što su vojvoda od Edinburgha i njegov *World Wildlife Fund* doista nakanili.

Bitna ekonomska različitost ljudskog roda od životinja leži u onim stvaralačkim moćima

otkrića, s tipičnim primjerom u povećanju energetske, sve veće proizvodnje koja počiva na intenzivnim kapitalnim [ulaganjima], o kojima ovisi povećanje potencijalne relativne gustoće napučenosti planeta, odmah sad i absolutno. Na sjecištu smo kod kojeg samo

političko gledište administracije američkog Predsjednika Franklina Roosevelta može osigurati sredstva kojima bismo nadvladali strašnu, globalnu, egzistencijalističku krizu, koja se, već sada, spustila na ovaj planet.